

PŘÍPAD KARMÍNOVÉHO POLIBKU

I.

Fay Allisonová přetékala štěstím. Proto si nevšímla hořké nenávisti v Anitinych očích.

Fay naplněná romantickými představami a povzbuzená dvojitým koktejlem, který Anita připravila jako aperitiv, vytěvala své spolubydlicí duši.

„Už dávno jsem tušila, že ho miluju,“ světovala se, „ale upřímně řečeno, nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že by se Dane chtěl vůbec někdy ženit. Měl za sebou jednu špatnou zkušenost a vypadalo to, že další příležitost usadit se nevyhledává. Byl po téhle stránce velmi zdrženlivý a mlvil vždycky hrozně abstraktně. Samozřejmě teď už vím, že pod slupkou rezervovaného muže je něžný a romantický. Anita, je to pro mě takové štěstí, že si ho snad ani nezasloužím.“

Anita Bonsalová odsunula talíř s večeří stranou a začala si pohrávat s prázdnou koktejlovou skleničkou. V jejích očích musela být vidět černá nenávist, která se jí usadila na duši. Jen aby ji Fay nepozorovala. „Už máte datum?“ zeptala se s pohledem stále soustředěným na otáčející se dno skleničky.

„Čekáme jen na tetičku Louise. Chci, aby byla u toho. Já... samozřejmě chci, abys u toho byla, drahoušku, i ty.“

„A kdy má teta dorazit?“

„Myslím tak zítra nebo pozítří. Ještě to nevím jistě.“

„Napsalas jí?“

ha povídkách. Jistě zajímavou ukázkou jsou Fongovy prsty.

Od mládež lákala Gardnera poušť. Zde trávil co nejvíce času, který si jako „nejlépe prodávaný světový autor“ mohl dopřát. Jeho láska i úcta k tomuto vyprahlému kraji amerického Západu se objevuje na stránkách Údolí strachu.

Příběh Kulový blesk se odvíjí tajemně a v závěru zasáhne čtenáře nečekaně, stejně jako jeho název, oním pro Gardnera charakteristickým zvratem.

V hlavní postavě povídky Z uctivé vzdálenosti se objevuje typ soukromého detektiva, jehož umíněnost a dokonalost v uvažování již signalizují hlavní rysy budoucího Perryho Masona.

A konečně v pořadí první Případ karmínového polibku, novela, která spatřila světlo světa v červnu 1948 v Americkému časopise, nás již zavádí do světa Perryho Masona – kvintesence jedinečného díla Erle Stanleyho Gardnera.

„Jistě. Přiletí prvním volným letadlem. Poslala jsem jí i rezervní klíč, aby mohla přijít kdykoliv, jakmile přijede, i když nebudem zrovna doma.“

Anita Bonsalová mlčela. A Fay Allisonové se chtělo tolik mluvit. „Víš, jaký Dane je. Byl vždycky trochu neosobní. Nejdřív se zajímal o nás o obě a potom začal věnovat víc pozornosti mně. Ty jseš samozřejmě tak oblíbená, že ti to nemůže vadit. U mne je to něco jiného. Anito, víš, že jsem se neodvažovala přiznat ani sama sobě, jak hluboký cit k němu chová, protože jsem se bála, aby mi to nezlomilo srdce.“

„Gratuluju ti, drahoušku,“ řekla Anita.

„Myslíš, že nám to spolu nebude klapat, Anito? Netváříš se moc nadšeně.“

„Samozřejmě, že vám to bude klapat. Nemůžeš po mně ale chtít, abych přetékala nadšením, když jsem malá sobecká potvůrka, a i pro mě to bude znamenat spoustu změn. Budu se muset přestěhovat a vůbec. Pojď, umejeme nádobí. Jdu dnes večer pryč a předpokládám, že ty tu budeš mít společnost.“

„Ně, Dane dneska nepřijde. Bude se loučit se svobodou ve svém klubu – jak to kluci dělají. Musí se vykoupit a asi si bude pořádně vyhazovat z kopytka. Jsem tak rozrušená, jako bych se vznášela v oblacích.“

„No,“ řekla Anita, „zatím co odjedu na prodloužený víkend, tady se budou zřejmě dít velké věci. Budu si muset začít hledat novou spolubydlici. Tenhle byt sama neutáhnu.“

„Ty určitě nebudeš mít žádný problémy. Zkrátka si vybereš někoho, kdo ti bude sedět. Co jedna z tvých kolegů v práci?“

Anita pevně sevřela rty a odmítavě zavrtěla hlavou.

„No já samozřejmě zaplatím do patnáctého a pak...“

„Nedělej si s tím starosti,“ řekla Anita lehkomyšlně. „Já jsem ve svý podstatě vlk samotář. S většinou žen si nerozumím, ale určitě nakonec někoho najdu. Budu se muset kolem sebe pořádně porozhlídnout. Kolegyně v práci mi moc ne-
seděj.“

Umyly společně nádobí, poklidily a Fay Allisonová nepřestávala nadšeně rozprávět a s upřímnou veselostí se smála. Ruce Anity Bonsalové zvládaly s lehkostí práci, její ústa však mlčela.

Když byly s prací hotovy, Anita vklouzla do černých večerních šatů, oblékla si kožich, usmála se na Fay Allisonovou a řekla: „Dnes večer by sis asi měla vzít prášek na spaní, drahoušku, vypadáš moc rozrušeně.“

Fay na to řekla trochu omluvně: „Ach, musej ti ze mě brnět uši, Anito. Potřebovala jsem se někomu vypovídat. Teď si asi budu něco číst. Počkám na tebe, až se vrátíš.“

„To nečekej,“ řekla Anita. „Já přijdu dneska zřejmě pozdě.“ Fay řekla zasněně: „Ty se vždycky tváříš tak záhadně, Anito. Já vlastně tvoje přátele ani pořádně neznám. Copak ty se nechceš nikdy vdát a mít svůj domov?“

„To není nic pro mě. Jsem ráda, když můžu mít věci po svém, mně vyhovuje život takovej, jakej vedu,“ odpovíděla Anita, proklouzla dveřmi ven a tiše za sebou zaklapla.

Šla chodbou k výtahu, stiskla knoflík a když klec dorazila do šestého patra, vstoupila dovnitř a stiskla tlačítko do přízemí. Počkala, až výtah sjede asi půl cesty, zmáčkla tlačítko pro zastavení a potom stiskla knoflík do sedmého patra.

Výtah stoupal pomalu vzhůru, až se zastavil.

Anita v klidu otevřela kabelku, vytáhla klíč a krácela chodbou k bytu číslo 702. Několikrát se přitom kradmo ohlédla směrem k výtahu. Vložila klíč do zámku a otevřela dveře bytu.

Carver L. Clements vzhlédl od novin, z úst vyndal doutník a pohlédl na Anitu Bonsalovou s uznáním, jeho hlas však zněl lhostejně. „Dala sis načas, než jsi dorazila.“

„Musela jsem před svou spolubydlicí trochu zamést stopy a vyslechnout si její blažené žvatláni. Bude si brát Danae Grovera.“

Carver Clements složil noviny do klína. „To je teda bomba!“

„Zdá se, že se nechal unést a totálně se do ní zabouch, jeho úmysly se zdají být vážný a počestný,“ sdělila mu Anita hořce. „Fay napsala své tetě, Louise Marlowové, a jakmile se tetička objeví, bude svatba.“

Carver Clements se nervózně zavrtěl, jako kdyby viděl tu štíhlu brunetku ze zcela nezvyklého úhlu. „Myslel jsem si, že sama jseš do Danae Grovera zamilovaná.“

„Tak proto jsi v poslední době takovej nerudnej!“

„A nebylas snad?“

„Proboha ne! Jak tě to mohlo napadnout?“

„Víš, miláčku,“ pokračoval Clements, „teď zrovna bych tě hrozně nerad ztratil.“

V očích jí vzplál hněv. „Tyhle řeči nechci poslouchat!“ okřikla ho ostře. „Můžeš si mě nanejvýš najmout, nic víc!“

„Řekjeme tomu nastalo najatá,“ řekl.

„To jsou otrokářské způsoby nemající obdoby!“ vybuchla. „A nemoh bys laskavě, když vstoupím do místnosti, vstát? Moh by ses aspoň trochu namáhat a chovat se ke mně slušně.“

Clements povstal. Jeho tělo připomínalo pavouka. Měl dlouhé končetiny a tlusté krátké tělo s hlavou téměř holou. Utratil však spoustu peněz za oblečení, které jeho neformnost dokázalo zdařile skrýt. Usmál se a řekl: „To jsme se nějak rozčilili! To se mi na tobě ale právě líbí, ta tvoje horká krev. Nezapomínej, Anita, že to chci mít z krku jednou provždy. Jakmile se vyřeší můj rozvod —“

„Ty a ten tvůj rozvod!“ vykřikla. „S tím se můžeš jít vycpat! Jak dlouho už mě takhle vodiš za nos?“

„Nevodím tě za nos. Jde o složité majetkový problémy. Nechci se tvářit moc dychtivě a zkrátka to rychlejc nejde. Vždyť to víš. Nebo bys to aspoň měla vědět.“

„Jediný, co vím, je, že mě ta tvoje přetvářka už unavuje. Už mě to všechno zmáhá. Jestli to chceš vyřešit jednou provždy, chci, abych já pro tebe byla dobrá investice.“

„To chceš, aby mě právníci mý ženy tahali před soud k dalšímu výsledku ohledně mé činnosti a začali zkoumat moje účty...?“

„Proč to nebereš z hotovosti?“

„A mám si nechat kontrolovat výběry z banky? Zbláznila ses?“

„Nezbláznila. Jen se snažím být praktická. Co kdybys do svých problémů zahrnul i mě. UVědomuješ si, co všechno no já riskuju?“

Zachmuřeně ji pozoroval. „Mám tě rád, Anita. Udělám pro tebe, co budeš chtít. Mám rád oheň, kteréj v tobě doutná. Chci však, aby hořel v tvým srdci, ne na tvým jazyku. Mám dole zaparkovaný auto. Sejdí dolů, sedni si do něj a počkej na mě. Za pět minut jsem u tebe.“

„Proč nejdeš se mnou, to se za mě stydiš? Jako kdyby...“

„To mám snad dát své ženě příležitost, na kterou čeká? To ty bys pak byla jen olejem přilítým do ohně. Majetkový spory by byly vyřešený a podepsany během šesti týdnů. Díky bohu, potom bych byl volnej a moh bych si konečně žít tak, jak chci. Do tý doby však ... do tý doby, miláčku, musíme svoje schůzky udržet v tajnosti.“

Chtěla něco říct, ale potom se ovládla, otočila se a vy-pochodovala z bytu ven.

Velký luxusní sedan Carvera Clementse nabízel veškeré možné pohodlí, přesto čekat v něm nebylo dvakrát příjemné.

Anitě bylo zima. Čekala několik minut a potom, když jí chlad pronikl skrz silonové punčochy až na tělo, otočila klíčkem zapalování a zapnula si topení.

Za minutku začal z ventilátorů proudit do vozu teplý vzduch. Hned jí bylo příjemněji.

Asi tak po deseti minutách, které se dvojnásobně vleky, začala být netrpělivá. Po chvíli zprudka otevřela dveře a kráčela zpátky ke vchodu do činžovního domu. Nahněvaně stiskla knoflík číslo 702.

Když se neozvala žádná odpověď, usoudila, že Clements již musí být ve výtahu, stáhla se tedy zpátky do stínu a čekala netrpělivě dál. Rostla v ní touha něco rozbit. Clements se však neobjevoval.

Anita použila svého klíče a vstoupila zpátky do domu. Došla k výtahu v přízemí a bez rafinovaného skrývání stiskla rovnou knoflík sedmého patra. Vystoupila z výtahu a kráčela chodbou ke Clementsově bytu. Vložila klíč do zámku, odemkla a vstoupila do místnosti.

Carver Clements, oblečený již naven, ležel roztažený na zemi.

Asi dvě stopy od jeho těla se válela sklenička. Zřejmě mu vypadla z ruky, vytila se na koberec a odkutálela se. Clementsův obličej měl zvláštní odstín a v místnosti byl cítit hořký pach, který se zdál vycházet z jeho zpěných úst. Od té doby, co ho Anita naposledy viděla, musel mít návštěvu. Na pleši měl otisk křiklavě karmínových rtů.

Anita uchopila jeho zápěstí a se zkušeností nabytou v kur-su první pomoci se mu snažila nahmatat puls. Žádný neměl.

Otevřela kabelku, vydala stříbrné pouzdro na cigarety a podržela mu dohládka vyleštěný povrch víčka před rty. Nic nenaznačovalo tomu, že by ještě dýchal.

Carver L. Clements, zámožný playboy, jachtař, makléř a hazardní hráč vysokého stylu byl mrtev.

Anita Bonsalová propadla panice a zmateně se rozhlížela po bytě.

Bylo zde příliš mnoho známek o jejím tajném pobývání v apartmá. Měla zde noční košile, prádlo, boty a punčochy, klobouky, dokonce kartáčky na zuby a svoji oblíbenou zubní pastu.

Anita Bonsalová se otočila ke dveřím a byt tiše opustila. Chvilí postála ve dveřích, aby se ujistila, že na chodbě nikdo není. Tentokrát nejela výtahem, ale sestoupila dolů po požárním schodišti, jako ostatně již mnohokrát, a vrátila se do svého bytu v šestém patře.

Fay Allisonová zrovna poslouchala hudební program v rozhlasu. Když Anita vstoupila, v radostném překvapení vyskočila z křesla.

„Ach, Anito, ani netušíš, jak jsem ráda, že tě vidím! Myslela jsem, že přijdeš opravdu pozdě. Co se vlastně stalo? Vždyť jsi před chvílí odešla.“

„Strašně mě rozbolela hlava,“ řekla Anita. „Můj doprovod byl opilý, tak jsem mu vrazila pár facek a šla domů. Moc ráda bych s tebou poseděla a vyslechla si tvoje plány do budoucna, ale tak mě bolí hlava a ty se musíš na zítřka dobře vyspat. Zítřka musíš vypadat co nejlip.“

Fay se zasmála. „Nechci marnit čas spaním. Chci zůstat vzhůru, abych se mohla kochat svým štěstím.“

„Nedá se nic dělat,“ řekla Anita přísně, „dneska se jde brzo na kutě. Svlíkneme se do pyžama, uděláme si horkou čokoládu a potom se posadíme k elektrickým kamínkům a budeme si povídat přesně dvacet minut.“

„Ach, jsem tak ráda, že ses vrátila!“ řekla Fay.

„Připravím pití,“ řekla na to Anita. „Dneska ti udělám čokoládu pěkně sladkou. Starosti s figurou si můžeš začít dělat až zítřka. Když se to tak vezme, dřív než se ta čokoláda na tvý postavě projeví, budeš už vdaná žena.“

Šla do kuchyně, otevřela kabelku a vyndala lahvičku s tabletkami na spaní. Dobrou polovinu lahvičky vysypala

do jednoho šálku. Pečlivě je v horké vodě rozmíchala, dokud se nerozpustily.

Dala na sporák čokoládu, přidala mléko a sladidlo a zavolala na Fay: „Klidně si už obleč pyžamo. Já se převlíknu, až vypijem tu čokoládu.“

Když se vrátila do obýváku se dvěma šálky napěněného víčého nápoje, byla již Fay Allisonová v pyžamu.

Anita Bonsalová pozvedla šálek. „Tak na tvoje zdraví, drahoušku.“

„Mnoho štěstí,“ řekla Fay Allisonová téměř ospale.

Když vypily první šálek čokolády, přemluvila Anita Fay k dalšímu. Potom ji nechala vyprávět, dokud se jí slova nezačala lepit na jazyku a věty vytráčet doztracena.

„Anito, já ti jsem najednou tak ospalá. Asi na mě po tom rozrušení padla konečně únava. Já ... drahoušku, nebude ti vadit, když... když si půjdu...“

„Ale kdepak,“ řekla Anita a pomohla Fay do postele, pečlivě ji přikryla a potom rychle zvažovala situaci.

To, že si Carver Clements najal tajný byt v tomto domě, vědělo jenom pár jeho kamarádů. Ti věděli, že má doma problémy, a chápali, proč si ten byt pronajal. Anitu však nikdy neviděli. To bylo její velké štěstí. Anita si byla jistá, že nešlo o infarkt. Byl otráven, otráven nějakým rychle působícím jedem. Nemělo smysl o tom víc přemýšlet, kdo a proč ho otrávil. Carver Clements měl spoustu vlivných přátel a spoustu schopných nepřátel.

Policej bude tu ženu hledat.

Nestačí, aby Anita z pokoje jenom odstranila svoje věci, stejně by se jí nepodařilo všechny stopy zakrýt. Anita kdysi milovala Danaa Grovera. Kdyby se tak hloupě nezapletla s Carverem Clementsem... Ale to už je teď stejně minulost a Fay Allisonová se svými velkýma modrýma očima, se svou sladkou důvěřivou tvářičkou udělala z Danaa Grovera, zklamaného vlka samotáře, horlivého nápadníka. V tomhle světě to zkrátka takhle chodí. Anita umývala nádobí a Fay Allisonová ho utírala. To znamená, že na něm zanechala svoje otisky. Správa domu vybavila všechny byty stejným nádobím – jde jen o to všechno dobře promyslet. Vezme si samozřejmě rukavice. Policej objeví v Clementsově tajném bytě noční košile Fay Allisonové. Najdou zde skleničky

s Fayinými otisky. A když přijdou Fay vyslýchat, zjistí, že zvolila ten nejsnadnější způsob, jak z toho vycouvat – vzala si nadměrnou dávku pilulek na spaní.

Anita se postará o to, aby svědceví tvořilo jeden celistvý celek, do kterého bude všechno zapadat. Dívka, která byla milenkou bohatého playboye, potkala mladého atraktivnějšího muže, který jí nabídl sňatek. Šla za Carverem Clementsem, aby jejich vztah ukončila, ale Carver Clements vzal jen tak ukončit nehodlal. Nebylo to tak snadné, jak si představovala. Fay mu tedy vsypala smrtelnou dávku jedu do nápoje. Když se pak Anita vrátila nečekaně domů, uvědomila si Fay, že je v pasti. Nemohla se tajně vzdát, aby z bytu v sedmém patře odstranila svoje věci. To už nechá Anita na policii, aby došla k tomuto závěru. Anita bude zděšená, přímo omráčená, ale bude samozřejmě spolupracovat.

Anita Bonsalová schválně tři hodiny počkala, než celý dům ztichl, potom popadla kufr a tiše se vyplížila ven. Dějala vše s racionální účinností ženy, která je zvyklá promýšlet všechno do posledního detailu.

Když byla hotová, pečlivě otevřela klíč od bytu 702, aby odstranila otisky, a vhodila jej do Fayiny kabelky. Rozdrtila téměř všechny zbývající tabletky a smíchala je s čokoládovým práškem, který zůstal na dně v krabici.

Potom se vysvlékla do pyžama a zbylých šest tablet spolkla. Nálepku z prázdné lahvičky smyla horkou výdovou a lahvičku vyhodila z okna. Potom si zalezla do postele a zhasla.

Na druhé posteli ležela bez hnutí Fay Allisonová. Hrudník se jí pomalu zvedal povrchovým dýcháním.

Pokojská má přijít ráno v osm uklízet. Najde zde dvě nehybné postavy, jednu mrtvou a druhou v bezvědomí, omámenou prášky na spaní.

Podle návodu dvě tabletky představovaly nejvyšší předepsanou dávku. Šest tablet udělá své. Anita již cítila, jak pomalu ztrácí vědomí. Na okamžik propadla panice. Možná, že si jich vzala příliš mnoho. Možná, že sama

Již bylo pozdě. Tisíců účinek prášků ji pomalu uspával do bezmocného útlumu.

Ještě ji napadlo, že by mohla zavolat do lékárny a zjistit, jestli... v ten moment usnula.

II.

Louisa Marlowová byla po dlouhé cestě letadlem unavená. V uších jí ještě doznívalo hučení motorů, když taxík zastavil před domem.

Když zaplatila, řidič se jí starostlivě zeptal: „Neměl bych tu na vás radši počkat, kdyby nebyli doma, co vy na to?“

„Mám klíč, to bude v pořádku,“ odpověděla Louisa Marlowová.

„A co vaše zavazadla?“

„Nedělejte si starosti. Poberu to docela dobře sama.“

Pomohl jí se zavazadly alespoň ke vchodu. Louise Marlowová vložila do zámku klíč, který jí Fay Allisonová poslala, s úsměvem poděkovala řidiči a vstoupila se svými zavazadly do domu.

Pětašedesátiletá bělovlasá žena s pevným pohledem, širokými rameny a rozložitými boky již v životě ledacos zažila a vybavená zkušenostmi získala jadrnou životní filozofii. Do její láskyplné náruče se vešli všichni, které měla ráda. A všechny neprávěle dokázala hořce projevovanou nenávistí dohnat k zmatenému útěku.

Bez ohledu na skutečnost, že byla jedna hodina v noci, si to rázně vykračovala chodbou k výtahu, hlučně vstrčila kufr po podlaže dovnitř a kabelu hodila do rohu kabiny. Potom energicky stiskla tlačítko do šestého patra.

Výtah pomalu stoupal vzhůru a s trnáním zastavil. Dvěře klece se pomalu otevřely, tetička Louisa popadla svoje zavazadla a vykročila s nimi do setmělé chodby. Přes brýle studovala čísla nade dveřmi jednotlivých bytů.

Po nějaké době našla byt, který hledala, vložila klíč do zámku, otevřela dveře a šmátrala po vypínači.

Když jej našla, se samozřejmějností sobě vlastní jej zmáčkla a zvolala: „To jsem já, Fay!“

Neozvala se žádná odpověď.

Louisa Marlowová podala s úsměvem slavnému právníkovi ruku, potom políbila Delle a řekla: „Ale, Dello, ty ses ani trochu nezměnila. Jen pojďte dál. Je tady pěkný zmatek. Nemůžu si dovolit, aby se to dostalo do novin. Musíme tomu přijít sami na kloub. Jak se nám podaří umlčet toho doktora?“

„A co doktor říkal?“ zeptal se Mason.

„Pracuje s rychlostí blesku. Anita už je při vědomí. A Fay se z toho taky dostane. Stačila by prý ještě hodina, a už by bylo pozdě.“

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se Mason.

„Někdo jim namíchal prášek na spaní do čokolády nebo do cukru.“

„Je na někoho podezření?“ zeptal se Mason.

„Fay si měla brát Danae Grovera. Podle jejích dopisů je to zámožný, ale plachý mladý muž, který prožil před lety nějaké zklamání v lásce a zatrpkl, nebo si to aspoň o sobě myslel. Být cynikem v šestadvaceti! No jen si to vezměte! Mason se usmál.“

„Dorazila jsem sem asi v jednu. Fay mi poslala klíč. Místo bylo uzamčený na deset západů. Odemkla jsem si. Jakmile jsem rozsvítila a pohlédla Fay do tváře, hned mi bylo jasné, že tady něco nehraje. Byla strašně bledá a tak divně dýchala. Pokusila jsem se ji vzbudit, ale neuspěla jsem. Nakonec se mi podařilo na okamžik vrátit zpátky do života Anitu. Mluvila o té čokoládě. Potom jsem zavolala Delle. To je asi tak všechno, co o tom vím.“

„Šálky, ze kterých tu čokoládu pily,“ řekl Mason, „kde pak jsou?“

„Na kuchyňském dřezu – neumyté.“

„Budeme je možná potřebovat jako důkaz,“ řekl Mason.

„Důkaz! Ježkovy oči!“ polekala se Louisa Marlowová.

„Já nechci, aby do toho strkala nos policie. Dovedete si představit, co se stane, když nějaká nána vyplácá plno inkoustu o budoucí nevěstě, která se v předvečer svatby pokusila o sebevraždu?“

„Trochu se tu porozhlédnem,“ řekl Mason.

Právník se procházel po bytě a pokoušel se rekonstruovat, co se mohlo stát.

Louisa Marlowová šla za ním jako průvodce a Della Streetová občas přispěla kouskem ženského důvtipu.

Mason pokyvoval hlavou a zastavil se u kabátů přehozených přes židli. Potom si všiml dvou kabelek.

„Která z nich je Fay Allisonové?“ zeptal se.

„Proboha já nevím. To budeme muset zjistit,“ spráskla ruce tetička Louisa.

Mason řekl: „Vy dvě se o to postarejte. Pečlivě je prohlédněte. Zkuste najít něco, z čeho by se dalo usoudit, jestli tu v bytě krátce před tím, než začaly pít tu čokoládu, někdo nebyl. Objevíte třeba nějaký dopis, který bude klíčem k rozluštění té záhady, nebo nějakou kartičku či papírek s poznámkou.“

Z ložnice vyšel lékař se slovy: „Potřebuju uvařit vodu na další injekci.“

„Jak se jim daří?“ zeptal se Mason, když paní Marlowová odešla do kuchyně.

„Ta bruneta je v pořádku,“ odpověděl lékař, „a té blondýně to bude ještě chvíli trvat, ale taky se z toho dostane.“

„Kdy budu moct si alespoň jednu z nich vylechnout, co se vlastně stalo?“

Lékař zavrtěl odmítavě hlavou. „To bych neradil. Ne že byste jim tím mohl ublížit, ale snadno by vás zavedly na mylnou stopu. Jsou stále ještě hodně omámené a mám po-dezření, že ta bruneta si ve svých výrocích protřečl. Dejte jí ještě tak hodinu, pak teprv získáte skutečná fakta. Zatím se ve svých výpovědích pohybuje v kruzích.“

Lékař uvařil vodu pro další injekci a vrátil se do ložnice. Della Streetová přistoupila k Masonovi a tichým hlasem pronesla: „Tady je, šéfe, něco, čemu nerozumím.“

„Co je to?“

„Všimněte si, že klíče od domu mají vyražené číslo bytu. Obě dívky mají v kabelce klíč od tohoto bytu. Ale Fay Allisonová má ještě klíč s vyraženým číslem 702. Proč by u sebe měla mít klíč od dalšího bytu?“

Mason přimhouřil oči a chvíli uvažoval. „Co tomu říká teta Louisa?“

„Nic o tom neví. To já jsem prohlížela Fayinu kabelku. Ona měla Anitinu.“

„Ještě něco, co by nám mohlo pomoci?“

„Vůbec nic.“

Mason řekl: „Dobrá. Půjdu se do té 702 mrknout. Vy pojděte, Dello, radši se mnou.“

Louise Marlowová se Mason omluvil. „Chceme se trochu porozhlédnout venku. Za pár minut budeme zpátky.“

Vyjeli s Dellou výtahem do sedmého patra a přistoupili k bytu číslo 702. Mason palcem zazvonil.

V bytě se ozývalo zvonění, ale žádné jiné zvuky slyšet nebylo.

Mason řekl: „Neměli bychom to dělat, ale nakouknou dovnitř, jestli nám nebude přát štěstí.“

Vložil klíč do zámku a tiše otevřel.

Uvítalo je oslňující světlo v obýváku, do kterého byly dveře otevřené dokořán. Na zemi leželo nehybné tělo a opodál sklenička, která vyklouzla z mrtvých prstů.

Otevřely se dveře protějšího bytu. Stála v nich rozčuchaná žena v koupacím plášti. „Když už jste vyzváněli v tuhle noční hodinu tak dlouho, mohlo vám dojít, že –“

„To nám došlo,“ přerušil ji Mason a vtáhl Dellou Streetovou do bytu. Nohou za sebou rychle zaklapl.

Della Streetová se držela Masona za rukáv. Všimla si ležící postavy a karmínového otisku rtů na jejím čele. Viděla převrácenou židli u stolu a skleničku, která se skutálela a vyliila část svého obsahu na koberec, a další prázdnou skleničku na stolku u povalené židle.

Dýchala prudce a rychle, jako kdyby měla za sebou namáhavý běh. Neříkala však nic.

„Buďte opatrná, Dello. Nesmíme se ničeho dotknout.“

„Kdo je to?“

„Zřejmě je to výstavní kousek. Myslíte, že ta zvědavá dáma z protějšího bytu už bude pryč? Musíme rychle odejít.“

Ruku si obalil kapesníkem, otočil knoflíkem dveří a bezhlučně je otevřel.

Dveře protějšího bytu byly zavřené.

Gestem pobídl Dellou k tichosti. Po špičkách vyšli na chodbu a opatrně za sebou zaklapli.

Sotva byly dveře zavřené, zastavil v sedmém patře výtah. Směrem k nim se hnali tři muži a jedna žena.

Mason šeptnul Dello: „Naprostou přirozeně, Dello. Jsme jen přátelé, kteří se vracejí domů z partičky karet.“

Všimli si zvědavých pohledů těch čtyř a ustoupili mírně stranou, aby je nechali projít. Když prošli, vzal Mason Dellou podpaží a napomenul ji: „Nespěchejte, Dello, hezky klidně.“

„No dobře,“ řekla Della Streetová, „jestli nás ale ještě někdy uvidí, stejně nás poznají. To, jak se na mě ta žena podívala...“

„Já vím,“ souhlasil Mason, „ale doufejme, že ... a jéjé!“

„Co se děje?“

„Jdou do 702!“

Čtveřice se zastavila před bytem číslo 702. Jeden z mužů stiskl zvonek.

Téměř současně se s trhnutím znovu otevřely dveře protějšího bytu a žena v koupacím plášti spustila: „Trpím nespavostí. Snažila jsem se usnout, ale tohle už přestává –“

Zmklá, když si všimla, že ti lidé před ní jsou nějakí noví. Muž, který tiskl tlačítko zvonku, se na ni omluvně usmál a potom řekl halasně, tak že to muselo být slyšet po celé chodbě. „Moc se omlouváme, madam. Jen jsem krátce zavšiml.“

„Dobře, dobře,“ říkala žena smířlivě, „ti lidé před vámi ale nadělali hluku, to vám povídám.“

„Nějakí jiní lidé šli sem?“ zeptal se muž, na okamžik zaváhal a potom pokračoval. „No, jestli má společnost, nebudeme ho rušit.“

Mason vtáhl Dellou Streetovou do výtahu, zaklapl dveře a stiskl tlačítko do přízemí.

„Co budeme teď proboha dělat?“ zeptala se Della Streetová.

„Teď,“ řekl Mason hlasem přiosťřeným zklamáním, „zavoláme na policii a oznámíme možnou vraždu. To je ta jediná věc, kterou teď můžeme udělat. Ta žena jen viděla, jak dva lidé, které nebude moct identifikovat, šli dovnitř, ale ta čtveřice nás bude nakonec identifikovat jako ty, co šli ven.“

Na chodbě byl telefonní automat. Mason do něho vhodil minci, vytočil číslo policejní stanice a nahlásil, že v bytě číslo 702 našel za okolností nasvědčujících pravděpodobně

vraždě mrtvé tělo. Potvrdil, že se ničeho nedotýkal, že hned místo opustil a zavolal policii.

Zatímco Mason telefonoval, vynořila se čtveřice z výtahu. Hnali se ke dveřím a kolem nich se šířilo zřetelné alkoholové aroma. Žena si všimla, že vedle telefonní kabiny stojí Della Streetová. Prohlédla si ji ženským způsobem od hlavy až k patě, jistě jí neunikl nejmenší detail.

Mason zavolal Louise Marlowové do bytu číslo 604. „Myslím, že bude lepší, když řeknete doktorovi, aby své pacientky zavezl do nějakého sanatoria, kde budou moci být v naprostém klidu,“ řekl.

„Zdá se, že se domnívá, že se jim tady vede docela dobře.“

„Nemám důvěru v doktory, kteří se něco domnívají,“ řekl na to Mason. „Já bych navrhol okamžitý převoz do sanatoria a *naprostý klid*.“

Louisa Marlowová se na pár sekund odmlčela.

„Jste tam?“ ptal se Mason.

„Ano, jsem,“ ozvala se. „Jenom se snažím v tom zorientovat.“

„Já se domnívám, že pacientky potřebují *naprostý klid*,“ opakoval Mason.

„Zatraceně,“ vyprskla Louisa Marlowová. „Když jste to řekl poprvé, nerozuměla jsem vám. Teprve teď jsem tomu porozuměla. Nemusíte nechávat jehlu zaseknutou na desce tak dlouho! Zkrátka jsem si to potřebovala promyslet.“

Mason slyšel, jak na druhém konci drátu praštila sluchátkem.

Usmál se pro sebe a zavěsil. Potom vyndal z kapsy klíč od bytu číslo 702, vložil jej do obálky, nadepsal adresu své kanceláře, přilepil známku a obálku vhodil do schránky na dopisy, která stála hned vedle výtahu.

Zatím měla čtveřice v autě ostrou výměnu názorů. Zřejmě si vytvořili naprosto odlišné představy o tom, co teď podniknout. Když se však v nepřijemné blízkosti rozječela nečekaně siréna, neshody v názorech šly stranou. Jakmile policejní vůz zastavil u chodníku, vyrazili rychle pryč. Červené světlo na střeše jim posloužilo za varování. Siréna je přiměla k rychlé akci.

Řidič vozu se ohlížel a potom sešlápl plyn.

Policejní vůz se vydal za nimi. O tři minuty později zaparkovala stíhaná čtveřice auto zpátky před činžovním domem. Policejní vůz je sledoval, dokud nezastavili u chodníku. Jeden z důstojníků přešel k jejich autu, zabavil jim klíčky od zapalování a dostrkal čtveřici ke dveřím činžáku.

Mason spěchal přes halu, aby jim otevřel zamčené dveře. Důstojník řekl: „Hledám člověka, který nám ohlásil nalezení mrtvého těla.“

„To jsem já. Jmenuju se Mason. Tělo leží v bytě číslo 702.“

„Mrtvé tělo!“ zasténala žena.

„Buďte zticha,“ napomenul ji důstojník.

„Ale to *my* víme, že...proč vám řekl, že jsme šli na návštěvu do 702...my totiž...“

„Ano, říkali jste, že jste šli do 702 navštívit přítele jménem Carver Clements. Jakkap se mu dařilo, když jste od něho odcházeli?“

Nastalo rozpačité ticho, které po chvíli přerušila žena: „My jsme se vlastně dovnitř vůbec *nedostali*. Stáli jsme jen chvíli přede dveřmi na chodbě. A když nám žena z protějšího bytu řekla, že Carver má společnost, tak jsme odešli.“

„Řekla vám, že má společnost?“

„Přesně tak. Já si však myslím, že ta společnost byla v tu dobu už dávno pryč. Byli to totiž tihle dva.“

„Jdeme se tam podívat,“ řekl důstojník. „Uvidíme na místě, co dál.“

IV.

Poručík Tragg, vedoucí oddělení pro vyšetřování vražd, skončil prohlídku bytu a Masonovi unaveně řekl: „Předpokládám, že už máte vymyšlenou nějakou pěknou historku, jak se to všechno seběhlo.“

Mason řekl: „Já vlastně toho muže vůbec neznám. Živě ho jsem ho nikdy neviděl.“

„Já vím, já vím,“ podotkl Tragg sarkasticky, „potřeboval jste toho muže jako svědka automobilové nehody nebo něčeho takového a náhodou se stalo, že jste sem zavítal v časných ranních hodinách.“

Mason na to nic neřikal.

„Může vám to připadat podivné, Masone,“ pokračoval Tragg, „ale mě by strašně zajímalo, jak jste se dostal dovnitř. Žena, co bydlí naproti přes chodbu, tvrdí, že jste stál před bytem a vyzváněl dobré dvě minuty. Potom zaslechla klapnutí zámku zrovna v momentě, kdy otevřela dveře, aby vám vynadala, že rušíte noční klid. Myslela prý, že jste nějaký zhrzený mladík, který se snaží v opilosti dozvonit na dívku, co mu dala košem.“

Mason vážně pokyvoval hlavou.

Tragg pokračoval: „Ty dveře musel někdo otevřít, nebo musely být už otevřené. Kdyby však byly otevřené, předpokládám, že byste nedržel dvě minuty prst na zvonku, ale pokusil se nakouknout dovnitř. Jestliže v tu dobu někdo uvnitř byl, chce vědět, kdo. Tak, kdo vás pustil dál?“

„Měl jsem klíč.“

„Klíč! Co to proboha povídáte?“

Mason jen přikývl.

„Můžete mi ho tedy ukázat?“

„Je mi líto, ale nemám ho teď u sebe.“

„Ale to se podívejme,“ pokračoval Tragg, „tohle je vážně zajímavé! A kde jste k tomu klíči, pane Masone, přišel?“

„To, bohužel,“ odpověděl Mason, „je právě to, co vám říct nemůžu.“

„Nebliázněte, človče. Tady jde o vraždu.“

Mason řekl: „Ten klíč se mi dostal do ruky za nejpodivuhodnějších okolností. Našel jsem ho.“

„Houby s voctem. Dal vám ho nějaký klient.“

„Z čeho tak usuzujete?“

„Je to zcela logický dohad.“

Mason se usmíval. „No tak, poručíku, jestliže chcete rozvíjet svoji představivost, proč nezávit také možnost, že ten klient si moh ten byt pronajmout a chtěl, abych se postaral o to, aby byl muž ležící na podlaze, který byt nezákonně okupoval, bez problému vypuzen?“

„Tak jste ho v tuhle noční hodinu přišel vypudit?“

„Možná, že pronájem začínal až od půlnoci.“

Tragg přimhouřil oči. „Je to hezká historka, Masone, ale takhle se nikam nedostaneme. Ten klíč, co máte, je klíčem toho mrtvého muže. Když jsme to tu prohledávali, našli

jsme věci, které leží támhle na tom stolku. Klíč od bytu mezi nimi není.“

Mason se snažil získat čas: „A všimli jste si, že přestože na stolku stojí termoska s ledem, láhev skotské a láhev sodovky, smrtící nápoj v sobě žádný led neměl?“

„Jak jste na to přišel?“ zajímal se Tragg.

„Protože, když sklenice vypadla nebožtíkovi z ruky, zbytek obsahu se vylil na podlahu a zanechal po sobě jen jedinou vlhkou skvrnu. Kdyby byly ve skleničce kostky s ledem, vykutálely by se o kus dál a teprve tam by roztály a zanechaly po sobě mokrou stopu.“

„Ach tak,“ řekl na to Tragg sarkasticky. „A potom, když se muž rozhodl, že spáchá sebevraždu, políbil se sám na čelo a...“

Zarazil se, když jeden z detektivů vstoupil prudce do haly a řekl: „Zjistili jsme tu značku z čistírny, poručíku.“

Tragg významně pohlédl směrem k Masonovi a řekl: „Hned jsem u vás...“

Muž podal Traggovi srolovaný proužek papíru.

Tragg jej rozbálil a ulevil si: „Zatraceně!“

Mason pozoroval Traggův vzrušený pohled s naprostým klidem.

„Předpokládám,“ obrátil se k němu Tragg, „že tohle vás překvapí. Slečna Fay Allisonová z bytu číslo 604 ve stejné budově je tou osobou, která poslala do čistírny kabát, který jsme našli v šatníku. Je na ní její značka. Myslím, pane Masone, že si budeme muset s Fay Allisonovou trochu popovídat, a abychom zaručili, že nebudete podnikat žádné kroky, než se k ní dostaneme, půjdete rovnou s námi. Možná, že už k ní trefíte.“

Tragg vykročil směrem k výtahu. Proti němu šla chodbou od výtahu elegantně oblečená žena na přelomu třicítky a čtyřicítky. Rozhlížela se po číslech nade dveřmi.

Tragg k ní přistoupil. „Hledáte něco?“

Snažila se projít mlčky kolem něho.

Tragg odhrnul klopou kabátu a ukázal jí svou placku.

„Hledám byt číslo 702,“ řekla.

„Koho hledáte?“

„Pana Carvera Clementse, jestli vám do toho něco je.“

„Myslím, že je,“ řekl Tragg. „A kdo jste vy a proč jste tady?“

„Jsem paní Clementsová a jsem tady, protože mi někdo po telefonu sdělil, že můj muž zde má tajný byt.“

„Předtím jste to nevěděla?“

„Nic takového jsem netušila.“

„A co jste měla v úmyslu zde dělat?“ ptal se poručík Tragg ženy.

„Chtěla jsem mu ukázat, že mu to jen tak neprojde,“ odpověděla. „Jestli jste důstojník, můžete mě klidně doprovodit. Jsem si jistá, že...“

Tragg řekl: „Sedm set dvojka je na konci chodby vpravo. Právě jdu odtamtud. Najdete tam detektiva, který to tam hledá. Váš manžel byl někdy mezi sedmou a devátou večer zavražděn.“

Tmavě hnědé oči se jí rozšířily úžasem. „Víte... víte to jistě?“

Tragg odpověděl: „Naprostojistě. Někdo mu do skotské se sodou nasypal trochu kyanidu. Předpokládám, že vy o tom nic nevíte.“

Pomalu ze sebe soukala: „Jestliže je můj manžel mrtvý... nemůžu tomu uvěřit. Nenáviděl mě tak, že jsem myslela, že nikdy neumře. Snažil se mě přinutit urovnat majetkové spory a abych se stala poddajnější, podrobil mě přechodnému procesu, kdy mi dával tak málo peněz, že jsem se nemohla ani pořádně oblékat. Myslel si, že mě tak donutí přistoupit na jeho řešení.“

„Jinými slovy,“ řekl poručík Tragg, „měla jste ho plný zuby.“

Pevně sevřela rty. „Já jsem to neřekla!“

Tragg se zazubil a vyzval ji: „Pojďte s námi. Jdeme do jednoho bytu v šestém patře. Potom vám budu muset vzít otisky prstů, abych zjistil, jestli se náhodou neshodují s otisky na sklenici s jedem.“

V.

Louisa Marlowová otevřela dveře. Tázavě pohlédla na Tragga, potom na paní Clementsovou.

Mason pozvedl klobouk a vážným hlasem, plným zdvořilosti, jako naprosto neznámý člověk pronesl: „Moc se omlouváme, že vás rušíme v tuto hodinu, ale...“

„Já budu mluvit,“ přerušil ho Tragg.

Tetiče Louise Masonova formálně neušla. Odpověděla, jako kdyby ho viděla poprvé v životě: „No dějou se to dneska věci...“

Tragg si prorazil cestu dopředu. „Bydlí zde Fay Allisonová?“

„To bydlí,“ souhlasila Louisa Marlowová a tvář se jí rozjasnila. „Bydlí tu ještě s jednou dívkou. Ta se jmenuje Anita Bonsalová. Ale teď tady bohužel nejsou.“

„A kdepak jsou?“ vybafl na ni Tragg.

„To vám teda nepovím,“ zavrtěla hlavou.

„A kdo jste vy?“

„Já jsem Louisa Marlowová, teta Fay Allisonové.“

„Vy s nimi bydlíte?“

„Proboha to ne! Já jsem sem jenom přijela, abych... abych Fay navštívila.“

„A jak jste se dostala dovnitř, když tu dívky nebyly?“

„Měla jsem klíč, ale že by tady nebyly, když jsem přišla, to jsem neřikala.“

„Pokud vím, říkala jste, že teď tu nejsou.“

„Přesně tak.“

„V kolik jste přijela?“

„Asi v jednu hodinu v noci.“

„Přestaňte si hrát na schovávanou,“ spustil Tragg zprudka, „a pojd' mě k věci, paní Marlowová. Chci ty dívky vidět.“

„Moc mě to mrzí, ale obě dívky jsou nemocné. Jsou v nemocnici.“

„A kdo je tam zavezl?“

„Nějaký doktor.“

„Jak se jmenuje?“

Louisa Marlowová na okamžik zaváhala a potom řekla: „Jde jen o obyčejnou otravu jídlem. Jenom...“

„Jak se jmenuje ten doktor?“

„Teď poslouchejte chvíli vy mě,“ řekla Louisa Marlowová. „Něco vám řeknu: těm dívkám je moc zle, nikdo je nesmí obtěžovat a...“

Poručík Tragg ji přerušil: „Carver L. Clements, který má být o patro výš, je mrtvý. A vypadá to na vraždu. Fay Allisonová s ním v tom bytě zjevně bydlela a ...“

„O čem to proboha mluvíte?“ vykřikla rozhořčeně Louisa Marlowová. „To přece...“

„Neberte si to tak,“ klidnil ji Tragg. „Našli jsme tam její oblečení. Značka z čistírny nás zavedla až sem.“

„Oblečení?“ odsekla Louisa Marlowová. „To budou asi nějaký obnošený hadry, co někde odhodila nebo...“

„K tomu ještě dojdeme,“ řekl poručík Tragg trpělivě. „Nechci nikoho nespravedlivě obviňovat. Chci jen vědět, na čem jsme. V tom bytě jsme našli otisky, ženské otisky, na skleničce, na držadle kartáčku na zuby, na zubní pastě. Nechci být zbytečně tvrdý, pokud to nebude nutné, ale potřebuju se dostat k Fay Allisonové alespoň, abych ji mohl vzít otisky prstů. Jen se pokuste něco zapírat, a uvidíte, co se zítra dočtete v novinách.“

Louisa Marlowová se náhle rozhodla. „Najdete ji v sanatoriu Crestview,“ řekla, „a jestli si chcete trochu přivydělat, klidně se s vámi vsadím o cokoli, že —“

„Já se nikdy nevsázím,“ řekl Tragg suše. „Jsem v téhle branži už moc dlouho.“

Obrátil se k jednomu z detektivů a řekl: „Mějte Perryho Masona a jeho okouzující sekretářku pod dohledem a ať se nedostanou k telefonu, dokud nezískám ty otisky. Dobrá, hoši, jdeme na to.“

VI.

Paul Drake, který stál v čele Drakeovy detektivní agentury, vytáhl z kapsy svazek papírů a usadil se v Masonově kanceláři do křesla pro klienty.

Bylo půl jedenácté dopoledne a detektivova tvář jevila známky únavy. Zaujal svoji oblíbenou pozici napřic, dlouhé nohy nechal viset přes opěradlo, o druhé opěradlo se opřel zády.

„Je v tom zmatek, Perry,“ řekl.

„Pokusíme si to rozebrat,“ navrhl Mason.

„Tak Fay Allisonová a Dane Grover se měli dneska brát,“ začal Drake. „Včera večer se Fay a Anita Bonsalová, která s ní bydlí, usadily před krbem a udělaly si menší soukromou dámskou jízdu. Daly si čokoládu. Obě dívky sice drží štíhlou linii, ale včera večer oslavovaly. Fay měla pocit, že si to může dopřát. Dala si proto šálky dva, zatímco Anita zůstala jen u jednoho. Fay tedy zjevně dostala dvojnásobnou dávku barbiturátů. Potom obě dívky usnuly.“

Další věc, na kterou si Anita vzpomíná, bylo, že se ji Fayina teta snažila vzbudit. Fay Allisonová se probírala až v sanatoriu.

No a zbytek už sám dobře znáš.

Ještě něco, Tragg vzal Fay Allisonové otisky. Absolutně se shodují s otisky na skleničce. To, co policie nazývá smrtící skleničkou, byla sklenička, která Carveru Clementsovi vyklouzla z prstů a skutálela se po podlaze. Všechny otisky na ní byly pečlivě setřené. Policii se ani nepodařilo najít jediný Clementsovův otisk. Druhá sklenička, ta, co byla na stole, má Fayiny otisky. Pak tu máme její kartáček na zuby. A šatník byl plný jejich šatů. Musela tam s ním žít. Je to zatracená práce.

Dane Grover stojí při ní, ale osobně se domnívám, že to dlouho nevydrží. Nikdo přece nemůže očekávat, že se muž zasnoubený s dívkou, o které jsou první stránky novin naplněné detaily o jejím vztahu s bohatým playboyem, dokáže nad něco takového trvale povznést. Tetička Louisa Marlowová mi řekla, že je vystavený neuvěřitelnému tlaku dívky odsoudit, zasnoubení veřejně zrušit a z celého toho vztahu elegantně vycouvat.

Dívky trvají na tom, že je to celé součástí nějakého plánu, který je má zničit, že byly otrávené a tak dále. Co by tím ale mohl kdo sledovat? Jak by někdo mohl napřiklad vědět, že si vezmou čokoládu, zrovna když —“

„Ta čokoláda byla otrávená?“ zeptal se Mason. Drake přikývl.

„Většinu prášku spotřebovaly, ale malé množství ho zůstalo na dně krabice a je promíchané s větším množstvím barbiturátů.“

Mason si pohrával s plnicím perem.

„Police má svou teorii,“ pokračoval Drake, „že Fay Allisonová se pokusila Carvera Clementse zmáčknot. Toužila se vdát. Clements ji ale nechtěl pustit. Nasypala mu tedy do pití jed. Měla v úmyslu se do jeho bytu vrátit a odnést si svoje věci, až bude dost pozdě, aby ji na chodbě nikdo neviděl, jak si z bytu číslo 702 odnáší náručí plné oblečení. Anita, která byla venku, se však nečekané vrátila, a tím Fay Allisonové něco takového znemožnila. Už si pro svoje věci nemohla nahoru dojít, aniž by si toho Anita všimla. Pokusila se ji tedy uspat, ale nějak se to zvrtilo.“

„To je hloupá teorie,“ řekl na to Mason.

„Tak zkus vymyslet lepší,“ vyzval ho Drake. „Jedna věc je jistá – Fay Allisonová žila s Clementsem nahoře v jeho bytě. Pokud jde o Dana Grovera, tohle ho musí definitivně odradit. Je to citlivý mladík, z dobré rodiny. Nemůže se mu líbit, že se jeho fotka objevila v novinách. Ani jeho rodině se to pochopitelně nelíbí.“

„A co Clements?“

„Úspěšný podnikatel, makléř, spekulant, se spoustou prachů, s problémmama doma, se ženou, která se ho snaží připravit o větší majetek, než je ochotný jí dát. Tohle místo byla jeho skrýš. Jen pár nejbližších přátel o tom bytě vědělo. Jeho žena by dala majlant, jen aby ho vypátrala.“

„Co dělá jeho žena teďka?“

„Sedí tiše v koutku a vyčkává, co se bude dít dál. Ještě se neví, jestli Clements po sobě zanechal poslední vůli. Ona však má na majetek své právo a Clementsovy účty budou teď podrobeny prověření. Dovedl v tom chodit a teprve teď asi spousta věcí vyjde najevo – různé trezory a tak podobně.“

„A co ta čtveřice, se kterou jsme se setkali v hale?“

„Mám tu na ně všechnen materiál. Ti muži jsou Richard P. Nolin, jakýsi partner v jistém podnikání, Manley L. Ogden, odborník přes daně, Don B. Ralston, který jednal jako loutka v některých Clementsových obchodních transakcích, a Vera Paysonová, což je něčí přítelkyně, ale zatím se mi nepodařilo vypátrat čí. Každopádně tihle lidé o Clementsové tajném bytu věděli a pravděpodobně tam občas zašli zahrát si partičku pokeru. Včera večer, když jim ta dáma z protějšího bytu řekla, že má Clements společnost, si to

vyložili po svém a odešli. To je asi tak celá historie. V novinách to samozřejmě nafukujou, co to jde. Dane Grover ten tlak nemůže vydržet dlouho. Nikdo mu to nebude moct mít za zlé. Je to pro něj čím dál těžší. Jediný, o co se může opřít, je, že Fay Allisonová všechno se slizama v očích popírá. A Louisa Marlowová nás uhání, že musíme co nejdřív něco podniknout.“

Mason řekl: „Tragg si myslí, že jsem měl Clementsův klíč.“

„A neměls ho?“

„Ne.“

„Kdes k tomu klíči teda přišel?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Jak chceš,“ řekl Drake, „ale Carver Clements u sebe žádný klíč neměl.“

Mason přikývl. „To je jediná trhlina, kterou v našem případě máme, Paule. Víme, že Clementsův klíč chybí. Nikdo jiný to neví, protože Tragg mi neuvěří, když mu řeknu, že mi klíč nedával sám Clements.“

Drake řekl: „Traggovi nebude trvat dlouho, než na to najde správnou odpověď. Jestliže ti ten klíč nedal Clements, potom existuje jediná osoba, která ti ho mohla dát.“

„Radši o tom nebudeme tolik spekulovat, Paule,“ bránil se Mason.

„To mi došlo,“ řekl Drake. „Nezapomínej ale jednu věc, Perry, zastupuješ dívku, které bude přisítá vražda. Možná, že se ti to podaří vyvrátit. Jde o důkaz indiciemi. Budeš si však muset vymyslet nějaké vysvětlení, které uspokojí zmateného milence, kterého litují jeho přátelé, kterému se vysmívají nepřátelé a který byl zesměšněn před veřejností.“

Mason přikývl.

„Ať je tvoje vysvětlení jakékoli, musí být rychlé,“ řekl Drake. „Já hádám, že ten Grover to nemůže už vydržet moc dlouho.“

Mason řekl: „Postaráme se o to, aby věci dostaly spád, aby vyšetřování v rámci předběžného projednávání bylo zahájeno co nejdřív. Mezitím, Paule, zjisti všechno, co můžeš, o Carveru Clementsovi. Zvláštní pozornost věnuj jeho ženě. Zjisti, jestli v jejím životě není ještě jiný muž.“

Jestliže věděla tak dlouho, že Clements má někde tajný byt...

Drake zavrtěl pochybovačně hlavou. „Ještě jednou se na něho mrknu, Perry, ale i kdyby věděla, že má nějaký byt, nic víc vědět nepotřebovala. Kdyby byt vypátrala a nahnala tam fotografa, měla by proti Carveru Clementsovi důkazy, mohla by si pomoci k další stovce tisíců a byla by spokojená. Nemusela by se snažit ho otrávit.“

Mason bubnoval silnými prsty o stůl. „Nějaké vysvětlení musí, Paule, přece existovat.“

Drake se unaveně vysoukal na nohy. „V tom s tebou naprosto souhlasím,“ řekl nevrzšeně, „a Tragg je přesvědčený, že on to vysvětlení má.“

VII.

Della Streetová s rozzátenýma očima vstoupila dveřmi z přijímacího pokoje do Masonovy soukromé kanceláře a řekla: „On je tady, šéfe.“

„Kdo je tady?“ zeptal se Mason zachmuřeně.

Rozesmála se. „No tak, nečtějte se. Pokud jde o tenhle případ, mužem číslo jedna může být jedině—“

„Dane Grover?“ doplnil ji Mason.

„Přesně tak.“

„A jaký je?“

„Vysoký, vypadá jemně. Má dlouhé tmavě hnědé vlnité vlasy a je v něm něco z básníka. Je samozřejmě strašně zdrcený. Je na něm vidět, že kdykoliv potká někoho ze svých přátel, nejraději by se propadl do země. Gertie u telefonu z něho nemůže spustit oči.“

Mason se usmíval a řekl: „Ať jde tedy radši dál, než se nám Gertie zamiluje a celý případ ještě víc zkomplikuje. To bychom tak ještě potřebovali.“

Della Streetová vyšla ven a za okamžik se vrátila s Danem Groverem.

Mason mu potřásl rukou a vyzval ho, aby se posadil. Grover vrhl pohled plný obav směrem k Delle Streetové. Mason se usmál. „Můžete být klidný, Grovere. To je moje

pravá ruka. Zapisuje poznámky a všechno, co uslyší, si nechává pro sebe.“

Grover řekl: „Možná, že jsem přecitlivělý, ale nesnáším, když mě někdo sekýruje, nadává mi nebo mě lituje.“

Mason jen přikývl.

„Od té doby, co ráno vyšly noviny, nedělají lidé nic jiného.“

Mason místo odpovědi opět jenom přikývl.

„Ale,“ pokračoval Grover rozhodným hlasem, „jen chci, abyste věděli, že vytrvám.“

Mason o tom chvilu uvažoval a potom pohlédl Groverovi do očí. „Jak dlouho to vydržíte?“

„Po celou dobu.“

„Bez ohledu na to, jaké budou důkazy?“

Grover řekl: „Existují důkazy pro to, že žena, kterou miluju, žila s Carverem Clementsem, že byla jeho milenkou.“

Tyhle důkazy však nemůžu být pravdivý. Já ji miluju a vydržím. Chci, abyste jí to řekl a chci taky, abyste to věděli i vy. Co budete muset udělat, bude určitě něco stát. Chci, aby to stálo pořádně balík. Jediný kámen nesmí zůstat neobrácený. Jsem tady proto, abych se ujistil, že k tomu budete mít dost peněz. Dám vám, kolik budete chtít.“

„Prima,“ řekl na to Mason. „Tak předně, potřebuju hlavně menší morální vzpruhu. Rád bych Fay Allisonové řekl, že budete stát při ní, ale potřebuju taky nějaká fakta.“

„Jaká fakta?“

„Jak dlouho už s Fay Allisonovu chodíte?“

„Je to záležitost tak tří čtyř měsíců. Před tím jsem... zkrátka zkoušel jsem to s oběma dívkama.“

„Máte na mysli Anitu Bonsalovou?“

„Ano tu. Anitu jsem potkal jako první. Nějaký čas jsem s ní chodil. Potom jsem určitou dobu chodil s oběma najednou. No a pak jsem se přiklonil k Fay Allisonové. Nejdřív jsem myslel, že spolu zkrátka jen tak chodíme. Ve skutečnosti jsem byl čím dál víc zamilovanej.“

„A Anita?“

„Je jako sestra. Pro mě i pro Fay. Zachovala se v celý ty věci báječně. Slibila mi, že udělá všechno, co bude v jejich silách.“

„Mohla to být Fay Allisonová, kdo žil s Carverem Clementsem?“

„Měla k tomu příležitost, jestli to myslíte takhle.“

„Nevídali jste se každý večer?“

„Ne.“

„A co tomu říká Anita?“

„Anita říká, že to obvinění je směšný, naprosto absurdní.“

„Víte o nějakém místě, kde by se Fay Allisonová mohla dostat ke kyanidu?“

„To jsem vám právě chtěl říct, pane Masone.“

„Tak spusťte.“

„U mě doma ho používá zahradník. Ani pořádně nevím na co, ale...zkrátka když tuhle Fay ukazoval zahradu...“

„Ano,“ řekl Mason netrpělivě, když se Grover zarazil, „jen pokračujte.“

„Zkrátka, všiml jsem si, že jí něco vysvětluje. Říkal jí, že si má dát pozor, aby se toho pytle nedotkla, protože obsahuje kyanid, a vzpomínám si, že mu položila pár otázek, na co to používá, ale já jsem jejich rozhovoru moc pozornosti nevěnoval. Jenom vím, že to tvoří základ nějakého postřiku na kytky.“

„Kdo u toho ještě byl?“

„Byli jsme tam jen my tři.“

„Četl váš zahradník noviny?“

Grover přikývl.

„Můžete mu věřit?“

„Ručím za něj svým životem. Je velmi oddaný. Pracuje u nás už dvacet let.“

„Jak se jmenuje?“

„Barney Sheff. Moje matka o něho měla zájem a ...zkrátka rehabilitovala ho.“

„Měl nějaké problémy?“

„Ano.“

„Byl trestaný?“

„Přesně tak.“

„Jak to dopadlo?“

„Potom ho propustili. Měl šanci, že ho propustí, jedině když získá práci. No a tu práci mu dala moje matka. Je jí nesmírně zavázaný.“

„Máte skleník?“

„Ano.“

„Zajímalo by mě, jestli jste někdy uvažovali o možnosti prozkoumat pěstování orchidejí.“

„Nemáme zájem pěstovat orchideje. Můžeme si je koupit a —“

„Zajímalo by mě,“ opakoval Mason stejným tónem a pečlivě odděloval slova, „jestli vás někdy napadlo prozkoumat možnost pěstování orchidejí.“

„Vždyť vám říkám, že...“

„Prozkoumat možnost pěstování orchidejí,“ opakoval znovu Mason.

„Myslíte...ach, máte na mysli, že bychom Barneye Sheffa poslali...“

„Prozkoumat možnost pěstování orchidejí.“

Dane Grover Masona chvilí mlčky pozoroval. Potom se vymrštil ze židle, natáhl ruku a řekl: „Přines jsem vám nějaké peníze. Napadlo mě, že byste je moh potřebovat.“

Nedbalým pohybem hodil na stůl naditou obálku.

„Jak to všechno nese vaše matka?“ zeptal se ještě Mason.

Grover si olízl oschlé rty a potom ústa světeřepě sevřel.

„Matka,“ řekl, „je přirozeně velmi rozrušená. Domnívám se však, že její pocity můžeme nechat stranou.“

S těmito slovy vypochoďoval z kanceláře.

Mason sáhl po obálce, kterou Grover hodil na stůl. Byla nabytá stodolarovými bankovkami.

Della Streetová přišla převzít peníze. „Když mě nějaký muž tak zaujme,“ řekla, „že zapomenou přepočítat peníze, stávám se nevyléčitelně romantickou. Kolik, šéfe?“

„Moc,“ odpověděl Mason.

Della Streetová začala peníze přepočítávat, když se pro- nikavě rozdrnčel telefon.

Zvedla sluchátko a na druhém konci aparátu se ozval Drake.

„Ahoj, Paule,“ řekla.

„Nazdar, Dello. Je tam někde Perry?“

„Je.“

„Dobrá,“ řekl Drake unaveně. „Vyřiďte mu, že pokračuju v pátrání. Poručík Tragg sbalil Groverova zahradníka, chlápka jménem Sheff. Drží ho jako svědka, zdá se, že jsou

celý rozrušený z toho, co objevili. Nemůžu ale přijít na to, co to je.“

Della Streetová seděla bez hnutí za stolem, sluchátko v ruce.

„Haló,“ ozval se Drake. „Jste tam?“

„Jsem tady,“ řekla Della, „a vyřídím mu to.“ Zavěsila.

VIII.

Bylo několik minut po deváté večer, když Della Streetová ve výtahu podepsala nějaký protokol a byla vyvržena ven v patře, kde má Perry Mason svoji kancelář. Kanceláře Drakeovy detektivní agentury byly na stejném podlaží. Zde byly dveře otevřené čtyřicet hodin denně. Světlo pronikající obdélníkem mléčného skla nevině vyhlížejících vstupních dveří dávalo vědět, že uvnitř se pracuje. Sotva však mohl kdo tušit, jakou neutuchající noční aktivitu zaměstnanci, namačkaní zde jako sardinky v krabičce, právě vykazují.

Della Streetová chtěla vyhledat Paula Drakea, ale potom si to rozmyslela a kráče dál dlouhou setmělou chodbou lemovanou mnoha dveřmi. Klapot jejích podpatků se v nočním tichu odrážel ozvěnou zpět.

Na konci chodby zahnula a všimla si, že sklem dveří Masonovy kanceláře proniká světlo. Vsunula klíč do zámku vnějších dveří, prošla vstupní kanceláří a otevřela dveře do Masonovy soukromé kanceláře.

Advokát zde chodil s palci zastrčenými do podpažních jamek, s hlavou předkloněnou v zamyšlení. Byl natolik zaujatý svými myšlenkami, že si ani nevšiml, že se dveře otevřely.

Jeho stůl byl posetý fotografiemi. Byly zde stohy průklepového papíru, na který Paul Drake píše zprávy svým klientům.

Della chvíli tiše postála ve dveřích a pozorovala stříleho, vysokého muže, přecházejícího po místnosti sem a tam. Obličej měl jako vyřezaný z křemene, ramena široká a břícho ploché. Neutuchající činnost jeho neklidné mysli si vyžádala v zájmu zachování vnitřní rovnováhy fyzické

uvolnění chůzí. Pět kroků tam a pět zpátky, to byl Masonův podvědomý reflex.

Asi po minutě ho Della Streetová oslovila: „Zdravím vás, šéfe. Můžu být nějak nápomocná?“

Mason sebou poplašeně trhl. „Co tady proboha děláte?“ zeptal se.

„Přišla jsem se podívat, jestli čírou náhodou nepracujete a jestli bych vám nemohla s něčím pomoci.“

Usmál se. „Nepracuju. Běhám tu jako zvíře v kleci. a snažím se najít cestu ven.“

„Už jste večeřel?“

Podíval se na hodinky a odpověděl: „Ještě ne.“

„Kolik je hodin?“ zeptala se Della Streetová.

„Znovu pohlédl na hodinky a odpověděl „Devět čtyřicet.“

Zasmála se. „Hned jsem si myslela, že poprvé jste si vůbec neuvědomil, co děláte. No tak, šéfe, musíte něco sníst. Případ vám neutěče.“

„A co když ano?“ zapochyboval Mason. „Mluvil jsem po telefonu s Louisou Marlowovou. Je ve spojení s Danem Groverem a zná se s jeho matkou. Dane Grover nepřestává říkat, že vydrží. Jak ale může sám vědět, co udělá. Čeká ho prozkoumat nepoznané hlubiny duše. Teď nemůže vědět, co tam najde. Jeho přítel i příbuzní mu svou soustrastí otáčejí nůž v ráně, každým svým pohledem ho bezhlesně obviňují. Jak může sakra vědět, co udělá? Jak může tvrdit, že vydrží?“

„Ať je to, jak je,“ namítla Della Streetová, „já osobně mu věřím. Právě takovéhle situace formují lidský charakter.“

„Říkáte to jen proto, abyste se povzbudila,“ oponoval jí Mason. „Zažil jsem už pár takových chvil před porotou. Duše sežehnutá zkouškou ohněm, svůdné ohně osudu spálí samolibost, jakmile se člověk dotkne podstaty života – kecy!“

Slabě se usmála.

„Ten chlap prochází mukami zatracených,“ pokračoval Mason. „Nemůže zůstat nedotčený pod tlakem důkazů a palbou světáckého, přemoudřelého skepticismu svých cynických přátel. Žena, kterou miluje, se večer před svatbou snaží vymanit z úlisného objetí muže, který jí dával peníze a poskytoval určitý pocit bezpečí – dokud se jí nenaskytla příležitost to bezpečí vyměnit za nový, lepší exemplář.“

„Šéfe, vy se zkrátka musíte najíst.“

Mason přistoupil ke stolu. „Jen se na to podívejte,“ vyzval ji. „Prohládněte si ty fotky. Fotografie! Drake si užil své, než je získal – jsou to kopie policejních fotek – mrtvé tělo ležící na podlaze, sklenička na stole, převrácená židle, rozečtené noviny na křesle, obyčejný byt, špinavý, stejně jako účel, k jakému byl používán. A někde mezi těmihle fotkami musím najít klíč k tomu, abych prokázal nevinu jedné mladé ženy, nejenom nevinu, pokud jde o vraždu, ale i nevinu pokud jde o podvádění milovaného muže.“

Mason přistoupil ke stolu, vzal lupu, která ležela na psací mapě, a začal fotografie znovu pečlivě prohlížet. „Podržte to, Dello,“ podával jí lupu. „Myslím, že už něco mám. Ta sklenice na stole, na dně skotská se sodou a všude otisky Fay Allisonové. A potom ten vyzývavý otisk karmínových rtů na nebožtíkově čele.“

„Znamená to, že těsně před tím, než zemřel, s ním byla nějaká žena?“

„Nutně ne. Ten polibek je však dokonalým otiskem rtů. Na jeho rtech žádný otisk rtěnky nebyl, pouze na čele. Důvtipný muž si klidně mohl namalovat rty rtěnkou a otisknout je Clementsovi na čelo až po té, co jed vykonal své, a tím odvrátit podezření. To se mohlo stát, pokud nějaký muž věděl, že Clementse v jeho bytě navštěvuje nějaká žena.“

Je to stopa, která tak zřetelně naznačuje, že čin spáchala žena, až mi to připadá podezřelé. Jen kdybych věděl, od čeho začít. Kdybychom tak měli víc času.“

Della Streetová přistoupila ke stolu. Chladnými konečky prstů přejela Masonovi po očích. „Nechte toho. Pojd'te se někým najíst. Probereme to u večere...“

„Vy jste ještě nevečetela?“

S úsměvem zavrtěla hlavou. „Tušila jsem, že budete pracovat a že jestli vás někdo nezachrání, budete tu chodit sem a tam až do tří do rána. Co zjistil Paul Drake?“

Sesbírala rozházené průklepové papíry, srovnala je, pře-pojd'te, šéfe, já už umírám hlad.“

Mason přistoupil k věšáku. Della si stoupla na špičky a pomohla mu do kabátu. Právník si vzal kloubek, zhasl světla a spolu s Dello Streetovou vyšli na chodbu.

Na její otázku však odpověděl, až když se po jídle v jejich oblíbené restauraci trochu uvolnil. Odsunul stranou talíř se zbytkem tlustého steaku s pomfrity, kouskem do zlatova vypečeného tmavého chleba namazaného máslem a zbytkem salátu s rajčaty.

Nalil si kávu a řekl: „Drake toho moc nezjistil, jenom základní informace.“

„Jako například které?“ zajímala se Della Streetová. „Staré téma. Na Clementsovu manželku, Marline Austin, zřejmě zapůsobilo jeho rozhodnutí získat ji silou muže.“

Neuvědomila si však, že jakmile se svým dobrým původem stane součástí jeho majetku, že se Carver bude se stejně tvrdšínou agresivitou pokoušet získávat i další věci, po kterých zatouží. Marline zůstala opuštěná. To je cena, kterou platí ženy za sňatek s takovými muži.“

„Takže?“ zeptala se Della.

„Takže,“ odpověděl Mason, „časem se začal Carver Clements zajímat o jiné objekty. Ale tudy cesta nevede, Dello. My můžeme vycházet z jediné věci, ze skutečnosti, že Clements u sebe neměl klíč.“

Vybavujete si tu čtveřici, co jsme potkali na chodbě? Museli se do toho bytu nějak dostat. Vzpomeňte si, že vnější dveře byly zamčené. Kdokoliv z nájemníků mohl zámek otevřít stisknutím bzučáku. Jestliže však nájemník některého bytu bzučák nestiskl, návštěvník se do domu nemohl bez svého klíče dostat.

Víme, že ta čtveřice se do domu dostala. Ale jak? Museli mít svůj klíč. Bez ohledu na to, co teď říkají, jeden z nich musel mít klíč.“

„Ten chybějící klíč?“ zeptala se Della.

„To je právě to, co musíme zjistit.“

„Co vůbec řekli policii?“

„Nevím. Policie je nemilosrdně zmáčkla. Musím jednoho z nich dostat na stanoviště pro svědky a podrobit ho křížovému výslechu. Potom teprve budeme mít k dispozici něco, z čeho budeme moc vycházet.“

„Musíme se teda snažit dosáhnout toho, aby předběžné vyšetřování bylo co nejdřív, a risknout to, co z toho vyleze?“

„Nic jiného nám asi nezbývá.“

„Byl klíč v kabelce Fay Allisonové tím chybějícím Clementsovým klíčem?“

„Mohl jím být. Jestliže tomu tak je, Fay v té vraždě jede, anebo jí tam ten klíč musel někdo podstrčit. Jestli jí ho někdo podstrčil, kdo to udělal a kdy to udělal? Já mám tendenci domnívat se, že Clements musel mít klíč v době, kdy byl zavražděn, u sebe. Když však dorazila policie, už ho u sebe neměl. To je jediná podstatná stopa, kterou musíme vysledovat.“

Della Streetová zavrtěla hlavou. „Na mě je to moc složitá, šéfe, ale asi vám nezbyde nic jiného, než se do toho pustit. Můžu vám říct jedno. Louise Marlowové to páli. Znáám ji od dětství. Jestliže vám může být nějak nápomocná, určité s ní počítejte.“

Mason si zapálil cigaretu. „Za normálních okolností bych to hrál na čas, ale obávám se, Dello, že v tomhle případě je čas našim nepřitelem. Budeme muset předstoupit před soud s co největším sebevědomím a budeme muset z toho případu vyždímat, co se dá.“

„Kde něco na zdímání najdeme?“ usmála se.

„U mě v kanceláři,“ zněla Masonova odpověď. „Musíme znovu prostudovat ty fotky a pokusit se z nich něco vyluštit a...“ Najednou se uhnul do čela.

„Co je, šéfe?“

„Teď mě něco napadlo. V té skleničce na stole zbylo trochu whisky se sodou, jenom kapka.“

„Nuže?“

„Co se stane, když vypijete skotskou se sodou, Dello?“

„Proč... vždycky vám tam trochu zbyde. Ulpí to na stěně skleničky a postupně se to usadí na dně.“

Mason vrtěl hlavou. Oči se mu rozzářily. „Ve skleničce zůstanou kostky ledu,“ řekl, „a ty se po chvilí rozpustí a zanechají tak dva centimetry vody.“

„Ve skleničce té ženy nebyl žádný led!“ vykřikla vzrušeně Della Streetová.

„A v Clementsově taky ne,“ doplnil ji Mason. „Přesto na stoleku stála termoska s ledem. Pojdte, Dello, musíme zpátky, ty fotografie ještě jednou pořádně prostudovat!“

IX.

Soudce Randolph Jordan zasedl do soudcovské lavice a kladivkem si zjednal klid.

„Občané versus Fay Allisonová,“ ohlásil případ.

„Obhajoba je připravena,“ ozval se Mason.

„Obžaloba je připravena,“ oznámil Stewart Linn.

Linn, člověk s hubeným obličejem a ocelovými očima, měl pověst jednoho z nejlepších státních zástupců. Měl zběhlost účetního, encyklopedické znalosti z oblasti práva a chladnokrevnou bezcitnost nastrožené pasti.

Linn si vynalézavost a duchapřítomnost protistrany nijak neidealizoval. Byl obezřetý jako boxer, který vstupuje do ringu s mistrem těžké váhy.

„Dejte předvolat dr. Charlese Keena,“ řekl.

Předstoupil dr. Keene a kvalifikoval se jako všeobecný lékař a chirurg s velkou zkušeností v oblasti nekropsie, zvláště u případů vraždy.

„Měl jste desátého tohoto měsíce možnost prozkoumat tělo v bytě číslo 702 v domě na Mandrake Arms?“

„Ano, měl.“

„Kolik bylo v tu dobu hodin?“

„Asi dvě hodiny ráno.“

„A co jste zjistil?“

„Zjistil jsem, že jde o tělo muže starého asi dvaapadesát let, dobře živého, proplešatělého, ale jinak na svůj věk velmi zachovalého. Tělo leželo natažené na podlaže hlavou ke dveřím a s nohama směrem dovnitř do bytu, levá ruka byla ohnutá a ležela pod ním, pravá ruka byla rozhozená do strany a levou pěstí obličej ležel na koberci. Ten muž byl mrtvý již několik hodin. Dobu smrti jsem stanovil na období mezi sedmou a devátou hodinou večerní. Blíže ji určit nemohu, mohu však odprásknout, že smrt nastala v rozmezí těchto hodin.“

„Určil jste příčinu smrti?“

„Ne, v té době ještě ne. To jsem učinil později.“

„Co bylo příčinou smrti?“

„Otrava požitím kyanidu.“

„Všiml jste si na těle oběti něčeho zvláštního?“

„Máte na mysli něčeho ve vztahu ke rtěnce?“

„Ano.“

„V horní části čela byla červená skvrna, zřejmě způsobená rty, které byly silně natřeny rtěnkou a potom otisknuty na kůži, poněkud našpuhleným způsobem.“

„Chcete tím říct, že kůže byla našpuhlená?“

„Ne,“ odpověděl dr. Keene s úsměvem. „Chci tím říct, že ty rty byly našpuhlené. Dělal to na mě dojem, jako kdyby mu nějaká žena dala polibek na rozloučenou. Polibek byl umístěn v horní části čela, kde je kůže pokrývající lebku napjatá a hladká. Kdyby ten muž neměl pleš, bylo by to v oblasti porostlé vlasy.“

„Svědék je váš,“ obrátil se Linn k Masonovi.

„Nemám žádné otázky,“ oznámil Mason.

„Převolejte Benjaminu Harlana,“ pokračoval Linn.

Na stanoviště pro svědky předstoupil Benjamin Harlan, muž mohutného zevnějšku. S dobromyslným úsměvem se představil jako odborník na snímání otisků prstů, který má za sebou dvacet let praxe.

Stewart Linn ho obratnými, šikovnými otázkami provedl výřtem všech činností, které daného dne provedl, včetně nalezení těla, oprášení různých věcí v bytě, nezjištění otisků na sklenici, která byla obžalobou označena za „vražednou sklenici“, což naznačovalo, že otisky byly ze sklenice setřeny, a zjištění otisků na sklenici, nalezené na stole, označené obžalobou jako „návnadová sklenice“, a dalších otisků na zubním kartáčku, zubní pastě a dalších nejrůznějších předmětech. Tyto otisky se shodovaly s otisky prstů, které byly sejmuty z rukou Fay Allisonové, obžalované v případu.

Harlan také identifikoval celou řadu fotografií pořízených policií, které ukazovaly polohu těla v momentě, kdy bylo objeveno, zařazení bytu, stolec, převrácenou židli, takzvanou návnadovou sklenici na stolek, na které byly zcela neomylně odhaleny čerstvé otisky prstů Fay Allisonové, láhev skotské, láhev sodovky a termosku obsahující kostky ledu.

„Křížový výslech,“ uzavřel výpověď svého svědka Linn s vítězným úsměvem na rtech.

Mason na to řekl: „Říkal jste, že máte nějakých dvacet let praxe jako odborník na otisky prstů, vidíte, pane Harlane?“

„Ano, tak je.“

„A jste také odborník na identifikaci?“

„Ano, pane.“

„Slyšel jste výpověď dr. Keeneho o otisku rtů na čele zesnulého muže?“

„Ano, pane.“

„A ten otisk rtů je podle mě na této fotografii, kterou vám teď podávám. Je to tak?“

„Ano, pane. Nejen to, ale mám i detail toho otisku rtů, který jsem sám pořídil jedním z fotoaparátů, které pro detailní záběry používám. Negativ jsem zvětšil, pokud byste o něj měl zájem.“

„Měl bych o něj veliký zájem,“ řekl Mason. „Můžete nám tu zvětšeninu prosím předvést?“

Harlan vytáhl ze svého kufříku fotografii, kde bylo vidět mikroskopický detail části čela mrtvého muže se zřetelně viditelnou skvrnou po rtech.

„Jaké je měřítko této fotografie?“ zeptal se Mason.

„Je v životní velikosti,“ odpověděl Harlan. „Mám nastavenou vzdálenost přesně tak, abych mohl pořizovat fotografie, které odpovídají životní velikosti.“

„Děkuji,“ řekl na to Mason. „Rád bych, aby tato fotografie byla přijata jako uvěřitelný materiál.“

„K tomu není z mé strany námitek,“ řekl Linn.

„Nemýlím se, když prohlásím, že ty čárečky, které je na fotografii vidět, jsou zcela rozlišující jako čáry na otiscích prstů?“

„Co tím sledujete?“

„Je tedy možno říci, že pro odborníky na identifikaci je velmi dobře známá skutečnost, že ty malé vrásky na lidských rtech jsou naprosto individuální jako rýhy na špičkách prstů?“

„Není to skutečnost velmi dobře známá.“

„Ale skutečnost to je.“

„Ano, pane.“

„Takže by změřením vzdáleností mezi čárečkami na této fotografii, které identifikují nerovnost povrchu kůže, bylo zcela možné identifikovat rty, kterým ten otisk patří, stejně jako je možné identifikovat osobu, která by zanechala na lebce mrtvého muže otisk svých prstů.“

„Ano, pane.“

„Ve své výpovědi jste uvedl, že jste získal otisky prstů obžalované a porovnal je s otisky prstů nalezenými na sklenici.“

„Ano, pane.“

„Pokusil jste se sejmout otisk jejích rtů a porovnat jej s otiskem rtů na čele zesnulého?“

„Ne, pane,“ odpověděl Harlan a nervózně přešlápl. „Proč ne?“

„No předně, pane Masone, skutečnost, že vrásky a linky na rtech jsou velmi individuální není všeobecně známým faktem...“

„Ale pro vás to známý fakt je,“ přerušil ho Mason.

„Ano, je.“

„Proč jste to tedy neudělal?“

Harlan opět rozpačitě přešlápl, zkrčil nohy a pohlédl poněkud bezmocně na státního zástupce Stewarta Linna.

„Když soud dovolí,“ spěchal mu Linn, kterému svědkův významný pohled nešel, na pomoc, „toto se dá stěžl nazvat křížovým výslechem. Dotaz se zcela odchyľuje od problému. Vznáším proti této otázce námitku na základě toho, že dotaz je nepřístupný, irelevantní a netýká se podstaty věci a že se nejedná o správně vedený křížový výslech.“

„Námitka se zamítá,“ vyštěkl soudce Jordan. „Zodpovězte tu otázku!“

Harlan si odkašlal. „Zkrátka,“ začal váhavě, „asi mě to vůbec nenapadlo.“

„Teď už to víte,“ usadil ho Mason s triumfálním úsměvem. „Můžete se pustit do práce. Můžete sejmout otisk hned teď a hned tady. Naneste si na rty tlustou vrstvu rtěnky, stejně Allisonová. Uvidíme, jak se vaše rty budou shodovat s těmi, které zanechaly otisk na čele mrtvého.“

„Když soud dovolí,“ snažil se ho zadržet Linn podrážděným tónem, „toto mi vůbec nepřipadá jako křížový výslech. Jestliže si pan Mason přeje, aby se pan Harlan stal jeho svědkem a provedl tento test jako součást případu obžalované, to potom prosím, ale to, co nám tu předvádí, rozhodně není křížový výslech.“

„Může jít o křížový výslech, týkající se klasifikace odbornosti pana Harlana,“ nařídil soudce Jordan.

Linn s mírným sarkasmem podotkl: „Nepřeháníte to trochu s tou odborností?“

„Vaše námitka je také odborného rázu,“ okřikl ho soudce Jordan. „Námitka se zamítá a platí můj příkaz. Sejměte ten otisk, pane Harlane.“

Fay Allisonová si třesoucíma se rukama nanasla silnou vrstvu rtěnky na rty. Potom vytáhla z kabelky zrcátko a malíčkem si nános rtěnky uhladila.

„Směle do toho,“ vyzval Mason Harlana, „sejměte ji otisk.“

Harlan vyndal z kufříku list bílého papíru, přistoupil k obžalované sedící vedle Perryho Masona a přitiskl jí papír na rty. Potom papír sejmul a začal otisk studovat.

„Pokračujte,“ popoháněl ho Mason, „teď ten otisk porovnejte a oznaňte soudou výsledek.“

„Samozřejmě zde nemám možnost provést mikroskopické porovnání otisků,“ začal Harlan, „ale na základě povrchního prozkoumání čar na rtech mohu prohlásit, že tyto rty nebyly na čele zesnulého otisknuty.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je všechno.“

„Tyto čáry jsou na rtech pouze, když jsou sešpuleny jako při polibku?“ zajímal se soudce Jordan.

„Ne, Vaše Ctihodnosti, ty čáry jsou na rtech stále, jak odhalila zkouška, ale při sešpulení rtů dojde k jejich zesílení.“

„A tyto linky jsou u každého člověka jiné?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Jste tedy nyní připraven před soudem prohlásit, že přestože byly na skleničce a ostatních předmětech odhaleny otisky prstů obžalované, její rty rozhodně nemohly na čele zesnulého zanechat stopu?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„To je vše,“ řekl soudce Jordan.

„Samozřejmě,“ ohradil se Linn, „skutečnost, že obžalovaná nezanechala otisk rtů na mužově čele, ještě nic neznamená, Vaše Ctihodnosti. Ve skutečnosti mohl být usmrčen právě kvůli tomu, že obžalovaná na jeho čele otisk rtů objevila. Na základě důkazů poskytnutých otisky prstů je zcela zřejmé, že se obžalovaná v bytě vyskytla.“

„Soud svědecktví rozumí. Pokračujte s případem,“ usadil ho soudce Jordan.

„Dále,“ pokračoval Linn nazlobeně, „soudu nyní předvedu, že existuje značná pravděpodobnost, že otisk rtěnky mohl být nastrčen nikým jiným než obhájcem obžalované a jeho okouzlující pracovní sekretářkou. V průběhu další výpovědi vám to dokážu. Předvolejte na stanoviště pro svědky Dona B. Ralstona.“

Předstoupil Ralston a zaujal svoje místo na stanovišti svědků způsobem, který naznačoval, že si nepřeje nic jiného, než být stovky mil odtud.

„Jmenujete se Don B. Ralston? Bydlíte v tomto městě na Creelmore Avenue?“

„Ano, pane.“

A znal jste Carvera Clementse za jeho života?“

„Ano.“

„Znal jste ho dobře?“

„Ano, pane.“

„Teď mi řekněte: šel jste v noci, nebo spíše brzy ráno desátého tohoto měsíce do bytu Carvera L. Clementse, tedy do bytu číslo 702 v činžovním domě na Mandrake Arms?“

„Ano, pane.“

„Kolik bylo hodin?“

„Asi tak... no bylo to mezi jednou a druhou hodinou v noci... řekl bych někdy kolem půl druhé.“

„Byl jste sám?“

„Ne, pane.“

„Kdo byl s vámi?“

„Richard P. Nolin, který je obchodním společníkem, nebo byl obchodním společníkem pana Clementse, dále Manley L. Ogden, který pro pana Clementse vyřizoval různé nové otázky, a slečna Vera Paysonová, přítelkyně – zkrátka přítelkyně nás všech.“

„Jak vaše návštěva v bytě pana Clementse proběhla? Vešli jste vůbec dovnitř?“

„Ne, pane.“

„Řekněte nám tedy, jak to proběhlo.“

„No, vystoupili jsme z výtahu v sedmém patře a jak jsme šli po chodbě, všimli jsme si, že proti nám jdou dva lidé.“

„Když říkáte, že šli proti vám, znamená to, že šli směrem od bytu číslo 702?“

„Ano, pane, tak to myslím.“

„A kdo byli tito lidé?“

„Pan Perry Mason a jeho sekretářka, slečna Streetová.“

„Vstoupil jste vůbec do bytu Carvera Clementse?“

„Nevstoupil.“

„Proč ne?“

„Když jsem přišel ke dveřím bytu číslo 702, zazvonil jsem a slyšel, že zvonek uvnitř v bytě vyzvání. Téměř zároveň se stisknutím zvonku se otevřely dveře protějšího bytu a nějaká žena, která si poněkud podrážděně stěžovala, že nemůže spát, protože nějací lidé zde už vyzvánějí, jinými slovy řekla, že u pana Clementse někdo je. Tak jsme odešli.“

„Nyní, Vaše Ctihodnosti,“ obrátil se k soudci Stewart Linn, „navrhuji prokázání toho, že tito lidé, o kterých se žena z protějšího bytu zmiňovala, nebyl nikdo jiný než pan Mason a slečna Streetová, kteří do bytu skutečně vstoupili a se zavražděným mužem tam pobýli blíže neurčenou dobu.“

„Prosím, prokažte to,“ souhlasil soudce Jordan.

„Ještě okamžik,“ řekl Mason. „než se pusíte do prokázání, rád bych tohoto svědka podrobil křížovému výslechu.“

„Prosím.“

„Když jste přijeli k domu na Mandrake Arms, venkovní dveře byly jistě zamčené, je to tak?“

„Ano, byly.“

„Co jste udělali?“

„Vyjeli jsme do sedmého patra a –“

„To je mi jasné, ale jak jste se dostali dovnitř? Jak jste mohli vstoupit do domu? Měli jste svůj klíč?“

„Ne, pane.“

„Tak jak jste se tedy mohli dostat dovnitř?“

„Vždyť vy jste nás pustil?“

„Já?“

„Ano, vy.“

„Chápejte,“ řekl Mason, „já teď nemluvim o tom, jak jste do domu vcházeli za doprovodu policie. Já mluvím o době, kdy jste do domu toho rána vešli poprvé –“

„Ano, pane, rozumím vám. To vy jste nás pustil dovnitř.“

„Z čeho tak usuzujete?“

„No protože vy a vaše sekretářka jste byli v bytě Carvera Clementse a –“

„Vy to ale nevíte sám od sebe, že jsme v tom bytě byli, že ne?“

„Dohaduju se tak. Potkali jsme vás, když jste ten byt opouštěli. Spěchali jste chodbou směrem k výtahu.“

Mason řekl: „Vaše dohady mě nezajímají. Vy ani nevíte, jestli jsme v tom bytě vůbec byli. Chci, abyste nám řekl, jak jste se dostal zamčenými dveřmi do domu. Žádné dohady. Zkrátka nám řekněte, jak jste se dostali dovnitř. Sdělte nám, co jste přesně udělali?“

Stiskli jsme zvonek na Carvera Clementse a vy – nebo každopádně někdo – nám stiskl bzučák, abychom mohli vstoupit do domu. Jakmile jsme uslyšeli bzučák, opřeli jsme se do dveří a ty se otevřely, a my jsme mohli vstoupit dovnitř.“

„Nechci, aby tady došlo k nějakému nedorozumění,“ řekl Mason. „Kdo stiskl tlačítko zvonku Clementsova bytu?“

„Já.“

„Ale já teď mluvím o tlačítku venku na domovních dveřích.“

„Já vám rozumím, pane.“

„Vy jste zde stiskl zvonek a čekal, až vám bzučák oznámí, že dveře se mohou otevřít?“

„Ano, pane.“

„Jak dlouho jste zvonil?“

„Sekundu, nanejvýš dvě.“

Mason se obrátil ke svědkovi: „Ještě jednu otázku: Když jste vstoupili do domu, šli jste rovnou nahoru?“

„My jsme ...ne, pane, *hned* ne. Chvilku jsme se zdrželi dole v hale, abychom se domluvili, jaký poker budeme hrát. Slečna Paysonová totiž přišla při jedné hře o hodně peněz. To když jsme hráli tak, že ten kdo rozdával karty, mohl i volit, jak se bude hrát, někdy byl spodek divoká karta, jindy se ze sedmi karet vybíralo pět a tak dále.“

„Jak dlouho jste se dohadovali?“

„Ne víc, než pár minut.“

„A rozhodli jste se pro poker, který budete hrát?“

„Ano.“

„A pak jste šli nahoru?“

„Ano.“

„Kde byl výtah?“

„Výtah byl...počkejte, nepamatuju si to přesně. Byl někde nahoře, vzpomínám si, že jsme stiskli tlačítko a chvíli to trvalo, než výtah sjel dolů.“

„To je všechno,“ řekl Mason.

Della Streetová mu poklepala na paži. „Nezeptáte se ho na ten klíč?“ zaseptala.

„Ještě ne,“ řekl Mason a oči mu vítězně plály. „Teď už vím, co se stalo, Dello. Jestli zůstane štěstí na naší straně, za chvíli máme ten případ v kapse. Nejdřív je necháme, ať prokáží, že jsme v tom bytě byli.“

Linn řekl: „Nyní předvolávám na stanoviště pro svědky slečnu Shirley Tannerovou.“

Mladá žena, která zaujala svoje místo, jen vzdáleně připomínala onu rozčuchanou, nevyspalou nervózní osobu, která se na Masona a Dellu utrhla, když vyzváněli na byt číslo 702.

„Jmenujete se Shirley Tannerová a bydlíte v tomto městě na Mandrake Arms v bytě 701?“

„Ano, pane.“

„Jak dlouho už tam bydlíte?“

Usmála se a odpověděla: „Moc dlouho ne. Tři týdny jsem sháněla byt, až se mi podařilo získat pronájem bytu číslo 701 v tomto domě. Bylo to osmého tohoto měsíce v odpoledních hodinách. Devátého jsem se teprve nastěhovala. Proto jsem byla tu noc tak nervózní.“

„Nemohla jste spát?“

„Ano, v tom byla ta potíž.“

„A desátého v časných ranních hodinách jste zažila něco, co vás obtěžovalo – to jest, zažila jste něco spojeného se zvoněním bzučáku v bytě naproti?“

„To rozhodně ano, pane.“

„Řekněte nám, jak to přesně probíhalo.“

„Občas si беру prášek na spaní, tu noc mi ale z nějakého důvodu vůbec nepomohl. Byla jsem hrozně nervózní. Zrovna jsem se nastěhovala a tak jsem celý den vybalovala věci.“

Večer jsem byla přetížena, vyčerpaná fyzicky i psychicky. Snažila jsem se usnout, ale pro velkou únavu mi to nešlo. Určitě jste to taky někdy zažil, Vaše Ctihodnosti,“ obrátila se k soudci s roztomilým úsměvem.

Soudce si mladou, přitažlivou ženu prohlédl, otcovsky se usmál a přikývl. „Všichni jsme občas přetíženi. Pokračujte ve své výpovědi, slečno Tannerová.“

„Myslím, že jsem zrovna usnula, když mě probudilo nepřetržité drnění bzučáku v bytě odnaproti. Byl to nízký, vytrvalý zvuk, který mě v mém nervovém stavu, kdy jsem se snažila usnout, dráždil až k nepřítelosti.“

„Pokračujte,“ vyzýval ji Linn. „Co jste udělala?“

„Nakonec jsem vstala, vzala si župan, šla ke dveřím a prudce je otevřela. Rozčílila mě samotná skutečnost, že můžou lidi v tuhle noční hodinu dělat takový rámus. Víte, ty byty nemají moc dobrou zvukovou izolaci a nade dveřmi jsou ventilátory. Ventilátor nad dveřmi bytu 702 byl zřejmě spuštěný a já jsem svůj na noc taky nevypla. Měla jsem vztek i sama na sebe, že se kvůli tomu rámusu tak rozčíluju. Věděla jsem, že když se rozčílím, teprv už nebudu moc usnout, proto jsem dlouho ležela a připadalo mi to věčnost, než jsem ty dveře vůbec otevřela.“

Linn se usmíval. „Dostala jste tedy vztek na ty lidi na chodbě a potom jste dostala vztek sama na sebe, že máte vztek?“

Zvonivě se zasmála. „Tak to asi bylo.“

„Říkáte, že jste dveře prudce otevřela?“

„Ano, pane.“

„A co jste viděla?“

„Viděla jsem, že u protějšího bytu stojí dva lidé.“

„Znala jste je?“

„Tehdy jsem je neznala, teď je ale už znám.“

„Kdo to byl?“

Rozhořčeně vymrštila ukazováček Masonovým směrem.

„Pan Perry Mason, obhájce obžalovaného, a ta mladá žena, myslím, že je to jeho sekretářka, co sedí vedle něho – ne obžalovaná, ale ta žena na druhé straně.“

„Slečna Della Streetová,“ představil ji Mason s mírným úklonem.

„Děkuji,“ odpověděla mu slečna Tannerová.

„A,“ pokračoval Linn, „co jste viděla, že ti lidé dělají?“

„Viděla jsem je, jak vešli do protějšího bytu.“

„Viděla jste, jakým způsobem do toho bytu vešli... mám na mysli, jak otevřeli dveře?“

„Museli mít klíč. Pan Mason zrovna otvíral dveře, když jsem –“

„Žádné dohady prosím,“ přerušil ji Linn. „Skutečně jste viděla, jak pan Mason odemykal?“

„No, slyšela jsem to.“

„Co tím myslíte?“

„Jak jsem otvírala dveře svého bytu, zaslechla jsem zvuk, jako když se v zámku otáčí klíčem. A potom, když jsem měla dveře dokořán, zahlédla jsem pana Masona, jak vchází do 702.“

„Vy se ale pouze domníváte, že musel mít klíč, protože jste zaslechla onen kovový zvuk?“

„No, to přece dá rozum...“

„Vy jste však slyšela pouze zvuk kovu o kov?“

„Ano, a cvaknutí zámku.“

„Řekla jste panu Masonovi a slečně Streetové něco?“

„To rozhodně ano. Řekla jsem jim své. Potom jsem zabouchla dveře a šla si lehnout. V tu dobu jsem ale byla už tak vytočená, že jsem neudržela oči zavřené. Nemohla jsem pochopit, proč, když má někdo klíč, musí vyzvánět jak na lesy a budit pti tom sousedy. Proč si zkrátka rovnou neodemkli –“

„To už nás nezajímá,“ přerušil ji Linn netrpělivě a pohyboval rukou s dlani vzhůru, jako kdyby se snažil zatlačit jí slova zpátky do úst.

„Vaše závěry nás nezajímají, vaše závěry ne. Soudu jenom říkejte, co jste viděla.“

„Ano, pane.“

„Co se dělo dál?“

„Potom jsem se znovu snažila usnout. Snad za pár sekund, nebo mně to aspoň tak připadalo, jsem zaslechla bzučák znovu. Tentokrát už jsem byla vzteky bez sebe.“

„Co jste udělala?“

„Naštvaně jsem otevřela dveře a začala těm lidem od plíc nadávat.“

„Lidem?“ přerušil ji Linn.

„Stáli tam čtyři lidé. Pan Ralston, který před chvílí vypovídal, další dva muži a jedna žena. Stáli přede dveřma a tiskli zvonek jako nepřítel. Řekla jsem jim, že to je skutečně ta nejhodnější hodina k někomu chodit na návštěvu a dělat takový rambajz a že ten pán už stejně má společnost, takže jestli neotvírá, je to proto, že nechce.“

„Viděla jste tehdy pana Masona a slečnu Streetovou, jak odcházejí chodbou pryč?“

„To jsem teda neviděla. Měla jsem dveře otevřené jen tak, abych viděla protější byt číslo 702. Víte, moje dveře se otvírají směrem ke konci chodby, výtah tak zůstal skrytý. Mám rohový byt a stejně tak je rohový i byt číslo 702. Takže, když otevřu dveře, pokud nejsou dokořán, vidím jenom na slepý konec chodby.“

„Děkuji vám,“ řekl Linn. „Jak pan Mason a slečna Streetová vstupují do bytu, to jste viděla zřetelně?“

„Ano.“

„A jak za sebou zavřeli dveře?“

„Ano.“

„Křížový výslech!“ obrátil se k Masonovi.

Mason vytáhl z kapsy poznámkový sešit a přistoupil ke slečně Tannerové. Dobrosrdečně ji oslovil: „Slečno Tannerová, jste si jistá, že jste slyšela chrastění nějakého kovového předmětu v klíčové dírcce dveří protějšího bytu?“

„Naprostě jistá.“

„Byl jsem zádý k vám?“

„Když jsem poprvé otevřela dveře, ano. Viděla jsem vám však do tváře, když jste vcházel do dveří. Otočil jste se a pohlédl na mě přes rameno.“

„Výmiňuji si,“ ozval se Linn znechuceně, „že svědkyně nemohla vidět Masonovi skrz záda. Možná, že se domýšlela, že pan obhájce drží klíč v zubech.“

„Děkuji vám,“ obrátil se k němu Mason. Potom náhle postoupil dopředu a zaklapl notes Shirley Tannerové přímo před nosem.

Svědkyně leknutím vykřikla a uskočila.

Linn se nazlobeně zvedl. „Co to děláte?“ vykřikl. „Snažíte se svědkyni zastrážit?“

Soudce Jordan uhodil soudcovským kladívkem. „Pane Mason,“ řekl káravě, „to je pohrdání soudem!“

„Dovolte, Vaše Ctihodnosti, abych vám to vysvětlil. Obžaloba sejmula otisky rtů mé klientce. Domnívám se, že mám nárok požadovat sejmutí otisků rtů i této svědkyně. Rád připustím, aby mnou soud pohrdal, v případě, že se ukáže, že jsem se mýlil. Rád bych však, aby pan Benjamin Harlan otisk rtů Shirley Tannerové prozkoumal a řekl nám, zda je či není shodný s otiskem rtů nalezeným na čele zesnulého Carvera L. Clementse.“

V soudní síni nastalo napjaté ticho.

Mason postoupil dopředu a předal svůj notes Benjaminu Harlanovi.

Z místa pro svědky se ozval pronikavý výkřik hrůzy. Shirley Tannerová se snažila vstát, oči plné strachu upírala vytrženě na Masona. Obličej pod makeupem jí ztuhl, mrtvolně zbledl a naskákaly jí oranžové skvrny.

Nedokázala se však postavit. Kolena jí podklesla. Snažila se něčeho zachytit, potom upadla na zem.

X.

Když byl v soudní síni znovu nastolen pořádek, vypálil Perry Mason svoji druhou bombu.

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl, „Fay Allisonová je buďto bez viny, nebo je vinna. Jestliže je nevinná, někdo se pokusil narafořit důkazy tak, aby ji zdiskreditoval. A jestliže to někdo provedl s tímto úmyslem, pak to mohla udělat jen jediná osoba, osoba, která měla přístup do bytu obžalované, osoba, která přenesla skleničky, karičky na zuby a pastu s otisky prstů Fay Allisonové, osoba, který přenesla její oblečení, mající neomylné stopy, směřující k obžalované v tomto případě.“

Vaše Ctihodnosti, žádám na stanovité pro svědky Anitu Bonsalovou.“

Soudní síň ztichla v napjatém očekávání.

Anita Bonsalová měla pocit, jako kdyby ji někdo v soudní síni přede všemi přítomnými jediným gestem svlékl do naha.

Až do této chvíle zde seděla a připadala si v běhu jednání úplně ztracená, až se snažila udržet krok s rychlým vývojem

udalostí. A teď je najednou vystavena zvědavému, žádostivému pohledu všech očí.

Bylo to, jako kdyby se v klidu koupala, a najednou odpadla stěna budovy, a ona se stala středem zájmu všech přihlížejících.

V náhlé panice, která ji zachvátila, udělala Anita tu nejhorší věc, která ji mohla napadnout. Rozhodla se pro útěk.

Rozeběhli se hned za ní, všichni v lidském davu podléhající instinktu pronásledovat každého, kdo se snaží uprchnout do úkrytu.

Výtah nebyl pro její zběsile běžící nohy dost rychlý. Za ní se řítit rozběsněný dav, slyšela ohlušující řev nesčetných hlasů.

Anita se řítila ke schodům, seběhla je a jako šílená se hnala soudní halou. Přeběhla halu a zoufale se snažila nalézt schodiště. Nemohla je však najít.

Objevila výtah a ten jí nabízel vítané útočiště. Dveře byly milosrdně otevřené, červené světlo rozsvícené.

„Pojedete dolů?“ zeptala se jí obsluha ve výtahu. Anita vtrhla dovnitř.

„Nač ten spěch?“ nechápala obsluha.

Anita začala pro svůj spěch rychle vymýšlet nějaký důvod.

„Začíná můj případ,“ řekla. „Zavezte mě do ...“

„Já vím,“ řekl muž s úsměvem. „Třetí patro. Vnitrostátní soud.“

Klec výtahu hladce přistála na třetím podlaží. „Vlevo, dveře číslo dvanáct,“ poradil jí.

Anitina mysl se pozvolna zklidňovala, začala opět rozumně uvažovat.

S úsměvem obsluze poděkovala a vyrazila vlevo. Rázně vkročila do dveří číslo 12 nejvyššího soudu. Soudní síň byla poloprázdná. Kráčela se samozřejmějstí svédka, který přichází předněst svoji výpověď.

Procházel střední uličkou, omluvně se usmála na mladou ženu, která seděla na kraji řady, potom se protáhla kolem ní a klidně se posadila doprostřed řady.

Nyní byla skryta v anonymitě. Pouze její zrychlený dech a zběsílý tlukot srdce prozrazovaly, že je štvanou zvěř, kterou žene dav.

Vítězný úsměv jí pomalu mizel ze rtů. Uvědomila si, co její útěk znamená. Přiznala tím svoji vinu. Teď může prchat až na konec světa, svoji vinu si ponese s sebou. Navzdýcky zůstane předmětem despektu a opovržení.

Perry Mason prokázal, že nezabila Carvera Clementse, ale prokázal také, že udělala něco, za co bude v myslech lidí zatracena. Zradila svoji kamarádku. Pokusila se pošpinit pověst Fay Allisonové. Zkusila zavraždit svoji spolubydlící předávkováním prášky na spaní.

Kolik se toho Masonovi podaří prokázat? O tom neměla ani potuchy. Ten muž je svou bystrostí nevypočitatelný. Nyní však nemusí již nic dokazovat. Sama mu svým útekem poskytla všechny důkazy, které potřeboval.

Musí zmizet, ale to nebude snadné. Do večera bude její fotografie na předních stránkách všech novin ve městě.

XI.

Soudní síň se mezitím vyprázdnila. Zbývající úředníci se shromáždili kolem Shirley Tannerové a Mason jí tichým hlasem pokládal otázky.

V Shirley Tannerové již nezástl žádný odpor. Bez energie odpovídala na Masonovy vytrvalé otázky.

„Věděla jste, že Clements ten byt číslo 702 má pronajaty? Schválně jste hledala tak dlouho, až jste si mohla pronajmout byt číslo 701 také pronajmout? Měla jste na Clementse podezření a chtěla jste ho špehovat?“

„Ano,“ hlesla Shirley tak, že sama slovo vycházet se svých úst neslyšela a vnímala jen, že soudní zapisovatel stojící vedle ní si hbitými prsty vše, co říká, zapisuje do svého notesu.

„Musela jste zuřit, když jste si uvědomila, že Carver Clements má další milenku, že všechny ty jeho řečičky, že musíte počkat, až se rozvede a tak dále, jsou jen další návnadou, kterou jste spolkla.“

A znovu řekla: „Ano.“ Zdálo se jí, že je to to nejjednodušší, co mohla na to říct, jedině, co mohla říct. Neměla již sílu vymýšlet si lži.

„Udělal jste chybu, že jste se do něho zamílovala,“ řekl Mason. „Vám nešlo o peníze, a proto jste mu připravila ten jed. Jak jste to udělala, Shirley?“

„Otrávil jsem pítí, které jsem držela v ruce,“ odpověděla. „Věděla jsem, jak ho dovede rozčilit, když piju whisky, protože když se jí víc napiju, ztrácím kontrolu sama nad sebou, a on si nikdy nebyl jistý, co v opilosti udělám.“

Zavonila jsem na něj a v ruce jsem držela tu sklenici. Když otevřel dveře, upřela jsem na něho opilý pohled a vešla dovnitř. „Nazdar Carvere, miláčku. Připíjím na naše sousedství,“ a pozvedla jsem sklenku ke rtům.

Reagoval přesně tak, jak jsem čekala. Začal zuřit. Řekl: „Co tady děláš, ty megero? Neřikal jsem ti, že pítí obstarám za nás oba?“ Vytrhl mi skleničku z ruky a naráz ji vypil.“

„Co se stalo pak?“ vyptával se Mason.

„Chvilku se nedělo nic,“ odpověděla. „Šel zpátky ke křeslu a posadil se. Nahnula jsem se nad něj a políbila ho na čelo. Vtiskla jsem mu ten polibek na rozloučenou. Díval se na mě zachmuřené, najednou vyskočil na nohy a rozeběhl se ke dveřím. Potom zavrával a upadl obličejem napřed.“

„A co jste pak udělala vy?“

„Vzala jsem si jeho klíč od bytu do kapsy, abych se mohla vrátit a dát věci do pořádku, sebrat skleničku a tak. Měla jsem však strach zůstat tam s ním, dokud se svíjel a chroptěl... než zkrátka bude po všem.“

Mason přikývl. „Šla jste tedy zpátky do svého bytu a pár minut zde čekala. Když však nastal čas vrátit se k němu, nemohla jste, protože jste ve dveřích zahlédla Anitu Bonsalovou.“

Shirley Tannerová přikývla a řekla: „Měla svůj klíč. Vešla dovnitř. Pokládala jsem za samozřejmé, že zavolá policii. Čekala jsem, že přijde každou chvíli. Potom už jsem neměla odvahy se do jeho pokoje vrátit. Snažila jsem se usnout, ale nešlo to. Nakonec jsem usoudila, že policie vůbec nepřijede. To už bylo po půlnoci.“

„Tak jste se tam vrátila? Byla jste v bytě, zrovna když Don Ralston stiskl zvonek na domovních dveřích. To vy –“

„Ano,“ souhlasila. „Vrátila jsem se do toho bytu. Oblékla jsem si pyžamo a přes něj koupací plášť a rozouchala si vlasy. Kdyby mně někdo něco říkal, kdyby mě někdo při-

stihl, měla jsem připravené, co bych řekla – že jsem slyšela, jak se otevřely dveře a někdo vyběhl na chodbu, otevřela jsem tedy svoje dveře a všimla si, že dveře bytu číslo 702 jsou dokořán. Že jsem se šla jen podívat, co se stalo.“

„Dobrá,“ zarazil ji Mason. „To jste měla připravené říct. Co jste ale udělala?“

„Vstoupila jsem do bytu a otfela ze sklenice na zemi všechny otisky. Potom se ozval zvonek na domovních dveřích.“

„Co jste udělala?“

„Všimla jsem si, že někdo se snaží nastrožit důkazy přesně tak, jako jsem to chtěla udělat já. Na stolku stála láhev skotské láhev sodovky a kbelík s ledem.“

„Co jste tedy udělala?“

„Zmáčkla jsem bzučák domovních dveří a zalezla zpátky do svého bytu. Sotva jsem za sebou zavřela dveře, slyšela jsem, jak v sedmém patře zastavil výtah. Nemohla jsem to pochopit, protože ti lidé, co jsem jim bzučákem otevřela, nemohli za tu chvíličku vyjet do sedmého patra. Vyčkávala jsem, naslouchala a slyšela jsem přicházet po chodbě vás dva. Ten zvonek od protějšího bytu byl u mě sotva slyšet. Otevřela jsem však dveře, abych vás odehnala, a vtom jsem spatřila, že už vcházíte do bytu, tak jsem se rychle vymluvila, že mě zvonek vzbudil. Potom jsem nazlobeně zabouchla dveře. A pak, když přišli ti čtyři, opravdu jsem si myslela, že jste ještě v bytě, a umírala jsem zvědavostí, co se bude dít.“

„Jak dlouho jste ho znala?“ položil jí Mason další otázku.

„Milovala jsem ho,“ řekla se smutkem v hlase. „To mě si chtěl po rozvodu vzít. Nevím, jak dlouho trvala ta jeho další známost. Začala jsem mít podezření a jednou jsem mu prošacovala kapsy. Našla jsem klíč s vyraženou adresou Mandrake Arms, číslo 702. Myslela jsem si, že už v tom mám jasno, ale chtěla jsem mít jistotu. Zjistila jsem si, komu patří byt číslo 701, a udělala majiteli takový návrh za pronájem, že ho prostě nemohl odmítnout.“

Čekala jsem a pozorovala, co se bude dít dál. Ta bruneta přicházela po chodbě a potom si vlastními klíčem odemkla. Vyklouzla jsem na chodbu a poslouchala za dveřmi. Za-

slechla jsem tu starou písničku o rozvodu, kterou krmil i mě už tolikrát, a srdce mi ztvrdlo. Začala jsem ho nenávidět. Zabíla jsem ho... a byla jsem dopadená.“

Mason se obrátil ke Stewartu Linnovi. „Tak tady to máte, mladý muži. Jestli chcete být neohroženým žalobcem, zde je vražedkyně. S největší pravděpodobností se vám však nepodaří přimět porotu, aby případ považovala za víc než zabití.“

Linn se ho pokorně zeptal: „Mohl byste mi říct, jak jste na to celé přišel, pane Masone?“

„Chyběl Clementsův klíč,“ odpověděl Mason. „Samozřejmě ho musel mít, když do bytu vstupoval. Vrah mu ho zřejmě sebral z kapsy. Proč? Aby se mohl vrátit zpátky. A jestliže byla pravda, co říkal Don Ralston, musel mu v tom být někdo otevřít venkovní dveře, někdo ho musel stisknutím bzučáku pustit dovnitř,“ pokračoval Mason.

„A co se s tím někým stalo? Musel jsem přicházet chodbou jenom pár sekund po té, co Ralston stiskl zvonek na domovních dveřích. A přesto z bytu nikdo nevycházel. A na chodbě bylo taky prázdno. Je tedy zřejmé, že osoba, která bzučák stiskla, měla možnost skrýt se někde v bytě poblíž.“

Když jsem si tohle uvědomil a když jsem se dozvěděl, že mladá, atraktivní žena se nastěhovala pouze den před tím do protějšího bytu, odpověď byla nasnadě. Záhada byla vyřešena.“

Stewart Linn zamýšleně přikyvoval. „Vypadá to jasné, když to tak ale říkáte,“ poznamenal.

Mason si sebral kufřík a usmál se na Deltu Streetovou. „Pojďme, Dello,“ řekl. „Vezmeme Fay Allisonovou a ...“

Zarazil se, když pohlédl Fay do tváře. „Co se stalo s vaší rtěnkou?“

A potom očima přelétl k Danae Groverovi, který postával vedle ní. Také jeho ústa byla celá zbarvená tlustým nánosem červené rtěnky.

Fay Allisonová si zapomněla setřít vrstvu rtěnky, kterou si nanesla, když jí Benjamin Harlan, odborník na otisky, snímal otisk rtů. Ten křiklavě rudý otisk Feyina polibku na ústech Danae Grovera celý případ podivuhodně korunoval.

V dolních patrech budovy soudu zatím rozdychtěný dav zvědavých diváků čekal jako smečka honících psů na Anitu

Bonsalovou. V soudní sni ruka zákona uchopila Shirley Tannerovou do pevného stisku a kdesi uprostřed této tragédie románek Fay Allisonové a Danae Grovera mohl pokračovat tam, kde byl přerušen.

Kladívko soudce Randolpha Jordana je přivedlo zpátky do reality. Soudní síň se ze scény dramatického přiznání změnila v místnost nacpanou lavicemi, stoly a židlemi a lidé jako loutky začali mechanicky vykonávat příkazy spravedlnosti.

„Soud,“ oznámil soudce Jordan, „odvolává případ proti Fay Allisonové. Soud nařizuje uvalení vazby na Shirley Tannerovou a soud navrhuje obžalobě, aby Anita Bonsalová byla obviněna a potrestána přiměřeným způsobem v rámci pravomoce pana státního zástupce. Soud se tímto co nejupřímněji omlouvá obžalované, Fay Allisonové. A soud osobně blahopřeje panu Perrymu Masonovi za brilantní zvládnutí celého případu.“

Soudce Jordan na okamžik spočinul přísným pohledem na obličeji Danae Grovera, pomazaném rtěnkou.

Koutky jeho Ctihodnosti se pozvedly k neznatelnému úsměvu.

Ještě jednou udeřil kladívkem o stůl.

„Soud,“ oznámil soudce Randolph Jordan, „se odročuje.“